Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | *Ἀθῆναι, 2 Σεπτεμβρίου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 40*

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Καθὼς καθόταν ἔτσι ὁ Τσέϋν, ἔβαζε στὸν ἑαυτό του τὸ ἐρώτημα ἂν δὲν θὰ ἦταν τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ὅλα καὶ νὰ ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ τὶς δουλειές. Ἦταν ἀσφαλισμένος γιὰ πελώρια ποσά, μποροῦσε νὰ πουλήσῃ τὴ φίρμα του γιὰ ἑκατομμύρια καὶ ἀνάμεσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κτήματά του τοῦ Κολοράδο καὶ σ' ἕνα μικρὸ κοινωνικὸ κύκλο, (ποὺ θὰ ἔκανε καλὸ καὶ στὴ γυναῖκα του) εἴτε στὴν Οὐάσιγκτων εἴτε στὶς Νότιες Καρολίνες, μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ ξεχάσῃ τὰ γκρεμισμένα ὄνειρά του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος ὅμως. . .

Τὸ τὶκ - τὰκ τῆς δακτυλογράφου κόπηκε ξαφνικά. Ἡ νέα κοίταξε τὸν γραμματέα ποὺ εἶχε γίνει κατάχλωμος. Ἐκεῖνος ἔδωσε στὸν Τσέϋν ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τοὺς εἶχαν μεταδιδάσει ἀπὸ τὸν Ἁγ. Φραγκίσκο:

»Διασωθεὶς ὑπὸ ἁλιευτικοῦ ἰστιοφόρου «Ἐδῶ Εἶμαστε» μετὰ πτῶσιν μου ἐξ ὑπερωκεανείου, ἀναμένω ὑγιὴς καὶ σῶος ἐν Γκλῶστερ Μασσάχουσέτης φιλοξενούμενος ὑπὸ Ντίσκο Τρούπ. χρήματα ἢ ἐπιταγήν. Τηλεγραφήσατε τί κάμω καὶ πῶς εἶναι μαμά. Χάρβεϋ Τσέϋν».

Ὁ πατέρας ἄφησε τὸ τηλεγράφημα νὰ πέσῃ χάμω, ἔγειρε τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὸν κύλινδρο τοῦ κλειστοῦ γραφείου καὶ ἀνάσανε βαρειά. Ὁ γραμματεὺς ἔτρεξε νὰ φωνάξῃ τὸν γιατρὸ τῆς κυρίας Τσέϋν, ποὺ ὅταν κατέβηκε κάτω βρῆκε τὸν Τσέϋν νὰ βηματίζῃ νευρικὰ μέσα στὸ γραφεῖο.

— Τί λέτε γι' αὐτό; Πῶς σᾶς φαίνεται; Εἶναι δυνατόν; Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, ἔκανε κλαίγοντας.

— Ἐγὼ καταλαβαίνω πολὺ καλά, εἶπε ὁ γιατρός. Χάνω ἑπτὰ χιλιάδες δολλάρια τὸ χρόνο, νά, αὐτὸ ξέρω.

Σκέφθηκε τὴν πελατεία του τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει γιατὶ τοῦ τὸ εἶχε ἀπαιτήσει ἐπιτακτικὰ ὁ Τσέϋν καὶ ἔδωσε πίσω τὸ τηλεγράφημα.

— Σᾶς φαίνεται ἀληθινό; Μήπως πρόκειται γιὰ κανένα ἀπατεῶνα;

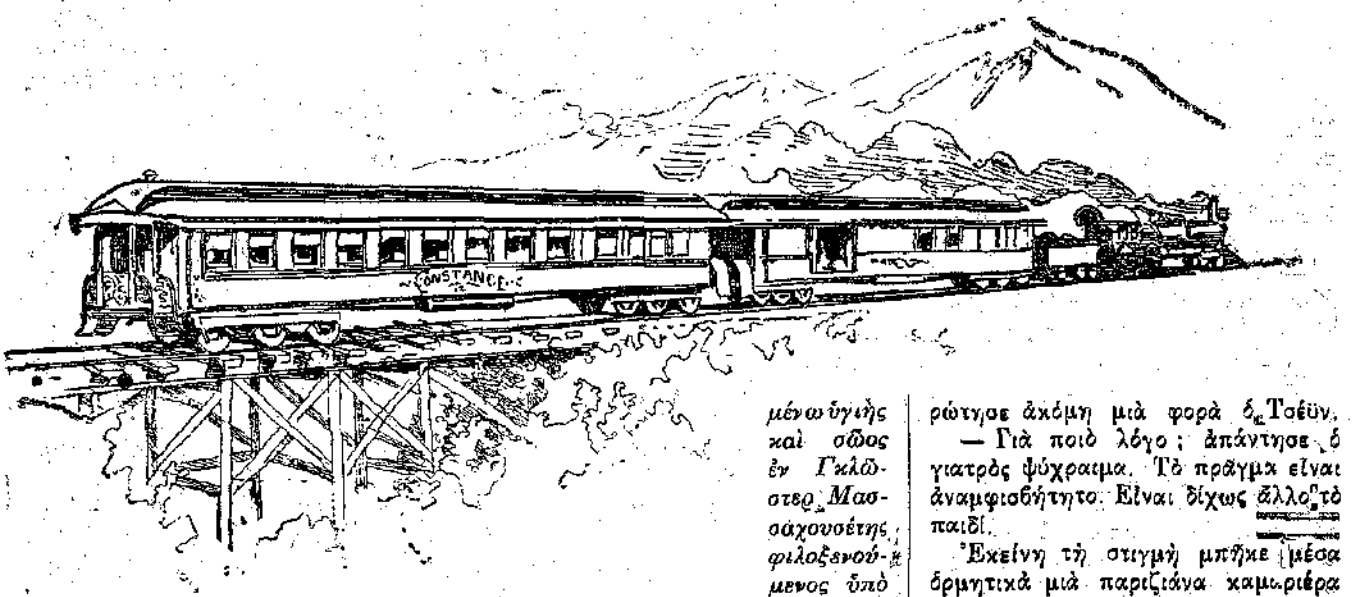

Ἡ «Κωνστάνς», τὸ ἰδιαίτερο τραῖνο τοῦ Τσέϋν.

Ἀναρώτησε ἀκόμη μιὰ φορὰ ὁ Τσέϋν.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ἀπάντησε ὁ γιατρὸς ψύχραιμα. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀναμφισβήτητο. Εἶναι δίχως ἄλλο τὸ παιδί.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα δρμητικὰ μιὰ παριζιάνα καμαριέρα μὲ ὕψος ἀνθρώπου ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀπαραίτητο καὶ ποὺ δέχεται νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του μόνον ἐπειδὴ τοῦ πληρώνουν ἕνα μισθὸ βασιλικό.

— Ἡ κυρία Τσέϋν παρακαλεῖ τὸν κύριο νὰ ἔρθῃ ἀμέσως ἐπάνω. Φαντάζεται πὼς ὁ κύριος εἶναι ἄρρωστος.

Ὁ πολυεκατομμυριοῦχος ἔσκυψε ταπεινὰ τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Ἰουλία. Καὶ μιὰ λεπτή, διαπεραστικὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ ἐπάνω κεφαλόσκαλο τῆς μεγάλης ἄσπρης ξύλινης σκάλας φώναξε:

— Τί τρέχει ; Τί συμβαίνει;

Ἀνάμεσα ἀπ' δλες τίς κλειστὲς πόρτες ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ποὺ ἔκανε ὅλο τὸ σπίτι ν'ἀντηχήσῃ, ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ὅταν ὁ Τσέῦν εἶπε ἀπότομα τὸ νέο στὴ γυναῖκα του.

—Ὅλα τώρα εἶναι ἐν τάξει, εἶπε γαλήνια ὁ γιατρὸς στὴν δακτυλογράφο. Ἀπ' ὅλα ὅσα θάζουν οἱ μυθιστοριογράφοι στὸ στόμα τῶν γιατρῶν, τὸ μόνο ἀληθινὸ εἶναι πὼς ἡ χαρὰ δὲν σκοτώνει, μὶς Κίντζεῦ.

— Τὸ ξέρω, μὰ πρὶν ἀπ' ὅλα ἔχομε νὰ κανονίσουμε ἕνα σωρὸ ζητήματα, ἀπάντησε ἡ νέα.

Ἡ μὶς Κίντζεῦ ἦταν ἀπὸ τὴ Μιλγουύκη, μιὰ κοπέλλα ποὺ μιλοῦσε λίγο ἀλλὰ ἤξερε νὰ δουλεύῃ πολὺ καὶ ἤξερε πὼς τώρα εἶχαν μπροστά τους πολλὴ δουλειὰ νὰ κάνουν. Κοίταξε σιωπηλὴ τὸν γραμματέα ποὺ μελετοῦσε τὸν χάρτη τῆς Ἀμερικῆς τὸν κρεμασμένο στὸν τοῖχο.

— Μίλσομ, θὰ τραβήξωμε κατ' εὐθεῖαν! Μὲ τὸ ἰδιαίτερο βαγόνι — ἀπὸ τὴ Βοστώνη. Ὅρισε, σὺ τὶς διακλαδώσεις! φώναξε ὁ Τσέῦν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα.

Ὁ γραμματεὺς ψύρισε καὶ κοίταξε τὴν δακτυλογράφο. Ἐκείνη σήκωσε ἐπάνω του ἐρωτηματικὰ τὰ μάτια της. Τῆς ἔκανε νόημα νὰ καθήσῃ στὸν πομπό, ὅπως ἕνας στρατηγὸς διατάσσει τὶς μεραρχίες του νὰ δράσουν. Ὕστερα πέρασε τὸ χέρι του μέσα ἀπ' τὰ μαλλιά του, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸ ταβάνι καὶ ἄρχισε, ἐνῶ τὰ λευκὰ δάχτυλα τῆς μὶς Κίντζεῦ καλοῦσαν τὴν Ἀμερική :

— *Κ. Βαίηντ, Λὸς Ἄντζελες,—ἡ Κωνστάνς βρίσκεται στὸ Λὸς Ἄντζελες, δὲν εἶναι ἔτσι, μίς ;*

— Ναί.

Ἡ μὶς Κίντζεῦ ἔκαμε νόημα μὲ τὸ κεφάλι της ἐνῶ ὁ γραμματεὺς κοίταξε τὸ ρολόϊ του:

— Ἕτοιμη ; *Ἀποστείλατε ἰδιαίτερον βαγόνι μου «Κωνστάνς» ἐδῶ καὶ κανονίσατε ὅπως ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐδῶ Κυριακὴν ἰδιαιτέρα ἀμαξοστοιχία ἐγκαίρως ὅπως μᾶς συνδέσῃ μὲ ἀμαξοστοιχίαν Νέας Ὑόρκης — Σικάγου προσεχῆ Τρίτην.*

— Τίκ, τίκ, τίκ, Γρηγορώτερα δὲν γίνεται ;

—Ἀδύνατον. Τοὺς ὁποχρεώνομε νὰ μᾶς πάνε σὲ ἑξῆντα ὧρες ἀπ'ἐδῶ στὸ Σικάγο. Ἕτοιμη ; Λοιπὸν τώρα: *Κάνιφ, Σικάγο. Παρακαλῶ ὅπως μεταφέρετε ἰδιαίτερον βαγόνι μου «Κωνστάνς» ἀπὸ Σάντα Φὲ εἰς Μπούφφαλο καὶ ἐπὶ γραμμῆς Νέας Ὑόρκης Λίμιτεντ δι' Ἄλμπανυ».*

Δὲν ἔχετε πάει στὴν Ν. Ὑόρκη μὶς Κίντζεῦ ; Θὰ πᾶμε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Λοιπόν, τώρα ἄλλο τηλεγράφημα στὸν Μπάρνες γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρῃ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Ἄλμπανυ στὴ Βοστώνη. Τὴν Τετάρτη στὶς ἐννιὰ καὶ πέντε τὸ βράδυ θὰ βρισκόμαστε ἐκεῖ.

— Αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο ! ἔκανε ἡ μὶς Κίντζεῦ ἔκθαμβη.

—Ἔ, δὲν εἶναι καὶ κακά.Ὅποιος ἄλλος κι' ἂν ἦταν θὰ ἔχανε τριάντα ὧρες καὶ θὰ χρειαζόταν μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα γιὰ τὴν διαδρομὴ αὐτὴν ἀντὶ νὰ περάσῃ τὸ τραῖνο ἀπ'εὐθείας ἀπὸ τὴν Σάντα Φὲ στὸ Σικάγο.

— Καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ τηλεγραφήσουμε στὸν μικρόν. *Αὐτὸν* πάντως τὸν ξεχάσατε.

— Νὰ ρωτήσω.

Ὅταν γύρισε μὲ τὸ τηλεγράφημα τοῦ πατέρα ποὺ προσκαλοῦσε τὸν Χάρβεῦ νὰ ἔρθῃ νὰ τὸν συναντήσῃ στὴ Βοστώνη σὲ ὡρισμένη ὥρα καὶ μέρα βρῆκε τὴν μὶς Κίντζεῦ νὰ γελάῃ πεσμένη ἐπάνω στὴ μηχανή της, Καὶ ὁ Μίλσομ ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ γελάῃ, γιατὶ τὸ Λὸς Ἄντζελες ἀπαντοῦσε : *«Ἠθέλαμεν νὰ γνωρίζωμεν γιατὶ—γιατὶ—γιατὶ ; Γενικὴ δυσφορία ἐκδηλοῦται πανταχοῦ».*

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα τὸ Σικάγο καλοῦσε τὴν μὶς Κίντζεῦ μ' αὐτὰ τὰ λόγια : *«Ἂν πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ καταστροφή, παρακαλοῦμεν εἰδοποιήσατε ἐγκαίρως φίλους σας».*

Ὁ Τσέῦν χαμογέλασε ἄγρια, βλέποντας τὴν σαστισμάρα τῶν ἐχθρῶν του, ἅμα πῆρε τὰ τηλεγραφήματα στὰ χέρια του.

— Νομίζουν πὼς σκοπεύουμε νὰ τοὺς κηρύξουμε τὸν πόλεμο, εἶπε. Πῆτε τους, Μίλσομ, ὅτι γιὰ τὴν ὥρα δὲν αἰσθανόμαστε διάθεση νὰ τοὺς πολεμήσουμε.Πῆτε τους γιὰ ποιὸ λόγο ταξιδεύουμε. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ κάνετε καλὰ νὰ ἔρθετε μαζί μου ἐσεῖς κι' ἡ μὶς Κίντζεῦ, μ' ὅλο ποὺ εἶναι πολὺ ἀπίθανο ν' ἀσχοληθῶ στὸ ταξίδι αὐτὸ μὲ τὶς δουλειές μου. Πῆτε τους τὴν ἀλήθεια, γιὰ μιὰ φορά.

Ἔτσι εἰπώθηκε ἡ ἀλήθεια.Ἡ μὶς Κίντζεῦ τηλεγράφησε μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ ὁ Μίλσομ πρόσθεσε τὴν ἀξιομνημόνευτη φράση : «Ἂς ἔχουμε εἰρήνη μεταξύ μας». Καὶ μέσα στὶς αἴθουσες τῶν διοικητικῶν συμβουλίων οἱ ἀντιπρόσωποι ἑξῆντα τριῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων σὲ μετοχὲς σιδηροδρόμων ἀνάσαναν κάπως πιὸ ἐλεύθερα. Ὁ Τσέῦν βιαζόταν ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν μοναχογιό του ποὺ τοῦ ἀναστήθηκε μὲ τόσο θαυμαστὸ τρόπο. Οἱ ἀντίπαλοί του, ποὺ εἶχαν βγάλει τὰ μαχαίρια τους ἕτοιμοι νὰ πολεμήσουν, ἔδαλαν κάτω τὰ ὅπλα καὶ τοῦ εὐχήθηκαν ἐγκάρδια καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωση μὲ τὸν γιό του.

Οἱ τηλέγραφοι εἶχαν τώρα πολλὴ δουλειὰ νὰ κάνουν γιατὶ τώρα ποὺ ἔλειψε κάθε φόβος οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ πολιτεῖες ἄρχισαν τὶς συνεννοήσεις μεταξύ τους γιὰ νὰ κανονίσουν τὰ δρομολόγια. Ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα τὸ ἰδιαίτερο βαγόνι «Κωνστάνς» ἀπὸ τὸν Σάν Διέγο στὴν Βοστώνη, δηλαδὴ σὲ μιὰ ἀπόσταση ἀπὸ δυὸ χιλιάδες τριακόσια πενῆντα μίλλια. Τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ τραῖνο θὰ προσπερνοῦσε καὶ τὶς ἑκατὸν ἑβδομῆντα ἀμαξοστοιχίες ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν γραμμὴ αὐτήν. Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ὁδηγοὶ καὶ τὸ προσωπικὸ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ τραῖνα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΚΙ' Ο ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ

Ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ ἐθνικὸς ποιητής, ἦταν σ' ὅλη του τὴ δόξα, ἦρθε στὴν Ἀθήνα κάποιος ὁμογενὴς ποὺ ἔλεγε πὼς τὸν θαυμάζει κι' ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Μιὰ μέρα, στὸ περίφημο καφενεῖο Γιαννοπούλου, στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ἔτυχε νὰ εἶναι κι' ὁ Παράσχος κι' ὁ θαυμαστής του.Κάποιος φίλος τοῦ τὸν ἔδειξε :

— Νά, αὐτὸς εἶναι. . .

—Ἄ, τί ὡραῖος ἄνθρωπος ! ἔκαμε ὁ ὁμογενής. Δίκαια ἔχει τέτοια φήμη. Μὲ παρουσιάζεις ;

Ὁ φίλος, ποὺ ἐγνώριζε καὶ τὸν Παράσχο, τοῦ παρουσίασε τὸν ὁμογενῆ.

—Ἕνας θαυμαστής σας, κύριε Παράσχε. Μόλις ἦρθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο κι' ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶναι νὰ σᾶς γνωρίσῃ.

— Χαίρω πολύ, εἶπε ὁ ποιητής, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ξένου.

Ἐκάθησαν κι' οἱ τρεῖς κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν. Ἄξαφνα, ἀπρόοπτα, ὁ ξένος, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, ρώτησε τὸν Παράσχο :

— Καὶ τί ἐργασία κάνετε ;

Κόκκαλο ὁ φίλος. Θαυμαστὴ ποὺ ἐσύστησε! Νὰ θαυμάζῃ τὸν Παράσχο καὶ νὰ μὴν ξέρῃ κἂν πὼς ἦταν ποιητής . . .

Ὁ Παράσχος ὅμως οὔτε τὰ ἔχασε οὔτε θύμωσε.

Καὶ μὲ τὸ ἀμίμητο χαμόγελό του ἀποκρίθηκε :

— Τίποτε. Ἄεργος.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

Το ἡφαίστειο τῆς Θήρας εἶναι πάλι στὶς δόξες του.Βγάζει καπνούς, φλόγες, λάβες, στάχτες, καὶ κάνει ἀλλεπάλληλες ἐκρήξεις ποὺ ἀνοίγουν βάραθρα, σὰ νὰ πέφτουν ἐκρηκτικὲς ὀβίδες ἀπὸ ἀεροπλάνο. Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, ἂν καὶ συνηθισμένοι στὰ παιχνίδια αὐτὰ τοῦ ἡφαιστείου τους, ἔχουν τρομοκρατηθεῖ, καὶ μόνοι ἄτρομοι εἶναι οἱ γεωλόγοι ποὺ πηγαίνουν νὰ μελετήσουν τὰ φαινόμενα ἐπὶ τόπου.Ἀλήθεια, μοῦ λένε γι' αὐτοὺς ἐκπληκτικά. Ἀφηφοῦν κάθε κίνδυνο, σκαρφαλώνουν στὴν κορυφή, μπαίνουν στὸν κρατῆρα, κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔστησε κάποτε τὸ στρατιωτικό του κρεββάτι ἐκεῖ μέσα καὶ κοιμόταν ἡσυχώτατος, περιμένοντας νὰ τὸν ξυπνήσῃ καμμιά. . . ἔκρηξη. Εἶναι βέβαια ἡ ἀγάπη στὴν ἐπιστήμη τους ποὺ τοὺς κάνει ἔτσι ἄφοβους, ἡ φιλοδοξία νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ περιγράψουν πρῶτοι αὐτοὶ πράγματα ποὺ δὲν εἶδε ἄλλος, κι' ἀκόμα ἡ περιέργεια ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος γιὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ καὶ θαυμάσια φυσικὰ φαινόμενα. Καὶ θυμοῦμαι τώρα τὸν ἀρχαῖο Ἐμπεδοκλῆ.

Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἦταν ἕνας Ἀκραγαντῖνος, πυθαγόρειος φιλόσοφος, ποιητὴς καὶ γιατρός, ποὺ ἔγραψε πολλὰ καὶ διάφορα συγγράμματα, ἀλλὰ δὲν σώζονται ἀπ' αὐτὰ παρὰ μερικὰ ἀποσπάσματα. Ἡ φήμη του στάθηκε μεγάλη κι' ὁ θάνατός του παράξενος. Πολλοὶ λένε—κι' ὁ Λουκιανός—πὼς, θέλοντας νὰ φημισθῇ πὼς δὲν πέθανε σὰν ἄνθρωπος ἀλλὰ πέρασε στὸν ἄλλο κόσμο σὰ θεός, ἔπεσε μόνος του στὸν φλογερὸ κρατῆρα τῆς Αἴτνας, τοῦ ἀκοίμητου ἡφαιστείου τῆς πατρίδας του, καὶ προδόθηκε ἀπὸ τὴ σιδερένια του «κρηπῖδα», ποὺ σὲ μιὰ ἔκρηξή της ἡ Αἴτνα τὴν πέταξε ἔξω μαζὶ μὲ τὶς λάβες της. Ἄλλοι ὅμως ἰσχυρίζονται πὼς ὁ Ἐμπεδοκλῆς δὲν ἔπεσε στὸ ἡφαίστειο μὲ τὴ θέλησή του, ἀλλά, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν περιέργεια τοῦ ἐπιστήμονα καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἔσκυψε πολὺ μέσα στὸν κρατῆρα, ἔχασε τὴν ἰσορροπία, ἴσως καὶ τὶς αἰσθήσεις ἀπὸ τὴ μεγάλη θερμότητα, κι' ἔπεσε ἄθελα στὶς φλόγες ποὺ τὸν ἔκαμαν στάχτη ὅλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σιδερένια του κρηπῖδα, ποὺ βρέθηκε κατόπι ἀπέξω. Ἔτσι κινδυνεύουν νὰ τὴν πάθουν καμμιὰ ὥρα κι' οἱ γεωλόγοι ποὺ κοιμοῦνται στὸν κρατῆρα τῆς Θήρας. . .

Ἂν μὲ ρωτήσετε τώρα τί ἦταν αὐτὴ ἡ σιδερένια κρηπῖδα ποὺ εἶχε μαζί του ὁ Ἐμπεδοκλῆς, δὲν ξέρω καλὰ νὰ σᾶς πῶ. Ἡ λέξη «κρηπῖς» ποὺ μεταχειρίζεται σ' αὐτὴ τὴν περίσταση ὁ Λουκιανός, στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐσήμαινε βάση, θεμέλιο, στήριγμα, ἀκόμα καὶ ὄχθη ποταμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὑπόδημα ψηλό, σὰ νὰ λέμε μπότα. Λέτε τώρα ἡ «κρηπῖς» νὰ ἦταν τὸ παπούτσι τοῦ Ἐμπεδοκλῆ ; ἂν ὄχι ὅλο σιδερένιο, τοὐλάχιστο μὲ σιδερένιο πάτο ; Δὲν εἶναι ἀπίθανο. Πάντως καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ τὶς σημασίες τῆς λέξης δὲν ταιριάζει ἐδῶ.

Ἕνα ἡφαίστειο στὴ δράση του εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστερα θεάματα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ, καὶ μάλιστα ἂν τύχῃ σ' ἔκρηξη ποὺ γίνεται νύχτα.Οἱ φλόγες φωτίζουν τὴν περιοχὴ σὲ μεγάλη ἀπόσταση, οἱ καπνοὶ σχηματίζουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο ἕνα πελώριο μαῦρο σύννεφο μὲ θαυμάσιες φωτεινὲς ἀνταύγειες, κι' ἡ λάβα ποὺ τρέχει στὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ μοιάζει μὲ πύρινο χείμαρρο, καὶ καμμιὰ φορὰ μὲ χειμάρρους πολλούς. Δυὸ ἀντίθετα αἰσθήματα κατέχουν τὸν ἄνθρωπο μπροστὰ στὸ θέαμα : νὰ πλησιάσῃ ὅσο μπορεῖ, γιὰ νὰ τὸ ἰδῇ καλύτερα· καὶ νὰ φύγῃ, νὰ πομακρυνθῇ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Καὶ συνήθως, ὅταν εἶναι στὴν ξηρά, φεύγει τρομοκρατημένος. Μόνο στὴ θάλασσα, σὲ πλοῖο, αἰσθάνεται κάποια ἀσφάλεια καὶ μπορεῖ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ πολαμβάνῃ χωρὶς ἄλλο φόβο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δέος ἐκεῖνο ποὺ προξενοῦν τὰ μεγάλα φυσικὰ φαινόμενα σὰ μιὰ παρουσία θεοῦ. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

14.

Ἡ δευτέρα ὁδηγία ποὺ ἔγραφε τὸ βιβλίο ἦταν αὐτή : «Ὅποιος θέλει νὰ μάθῃ νὰ κολυμπάῃ πρέπει νὰ ἔρχεται σὲ μεγάλη συνάφεια μὲ τὸ νερό, γιὰ νὰ τὸ συνηθίσῃ καὶ νὰ μὴ τὸ φοβᾶται». Κι' ὁ Κωστάκης, ἀφοῦ τελείωσε μὲ τοὺς βατράχους, ἄρχισε αὐτὴ τὴ «μεγάλη συνάφεια». Βουτοῦσε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ λεκάνη γεμάτη νερό, ἔκανε ψυχρολουσία δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, πατοῦσε ξυπόλυτος μέσα στὴ γούρνα καί, τὸ κυριώτερο, καθόταν ἀπάνω στὸ συντριβάνι.

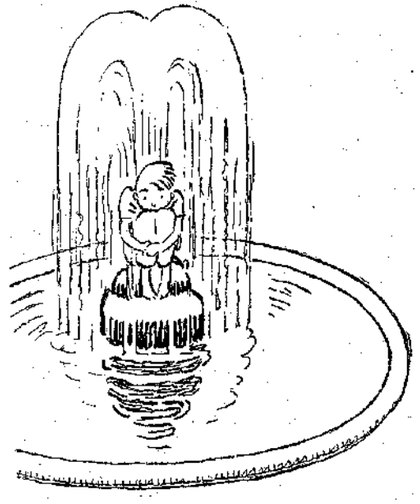

Τὸ συντριβάνι αὐτὸ ἦταν στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ κι' εἶχε μιὰ μεγάλη δεξαμενή, ὅπου χυνόταν ἀδιάκοπα τὸ νερὸ ποὺ ἀνάβρυζε ἀπὸ ψηλὰ μὲ δύναμη. Ὁ Κωστάκης γδυνόταν, σκαρφάλωνε κεῖ πάνω καὶ καθόταν πλάϊ στὸ σωλῆνα, καί, γιὰ πολλὴν ὥρα, δεχόταν τὸ ὁρμητικὸ νερὸ κατακέφαλα. «Νά, αὐτὴ εἶναι σ υ ν ά φ ε ι α, ἔλεγε. Δὲν φοβοῦμαι πιὰ τὸ νερὸ στὴν ξηρά· δὲν θὰ τὸ φοβοῦμαι οὔτε στὴ θάλασσα».

Παιδεύτηκε μ' αὐτὰ πολλὲς ἡμέρες, κι' ἔπειτα σκέφθηκε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ δοκιμάσῃ καί τὸ ἀληθινὸ κολύμπι. Τὸ βιβλίο του εἶχε γι' αὐτὸ μιὰ πολύτιμη ὁδηγία : «Μὴ βάζετε, ἔλεγε, ἄψυχες φοῦσκες στὴ μέση σας ὅταν μαθαίνετε νὰ κολυμπᾶτε. Παίρνετε μαζί σας δυὸ πάπιες. Αὐτὲς εἶναι φοῦσκες ζωντανές. Θὰ σᾶς κρατοῦν στὴν ἐπιφάνεια καὶ συγχρόνως σᾶς κάνουν νὰ κολυμπᾶτε. Γιατὶ θὰ κολυμποῦν ἐκεῖνες καὶ θὰ σᾶς τραβοῦν. Μόνον κρατᾶτε τις καλά».

«Ὡραία ἰδέα, εἶπε ὁ Κωστάκης. Πρέπει νὰ βρῶ πάπιες».

Θυμήθηκε τότε πὼς στοὺς περιπάτους του ἔβλεπε μιὰ λιμνούλα ὅπου πολλὲς πάπιες κολυμποῦσαν. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν κι' ἡ θάλασσα. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰρπάξῃ δυὸ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς πάπιες καὶ νὰ πάῃ νὰ κολυμπήσῃ.

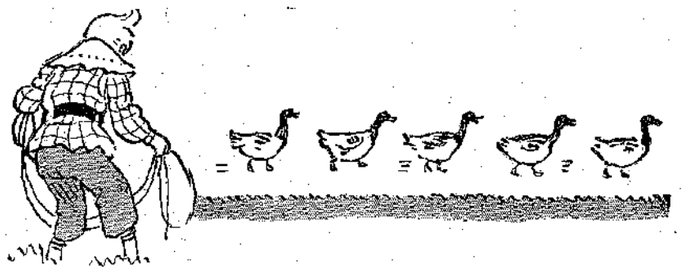

Πρωτύτερα ὅμως θέλησε νὰ ἰδῇ ἂν οἱ πάπιες ὑπῆρχαν ἀκόμη. Καὶ τὸ ἀπόγεμα ἐκεῖνο πῆγε στὴ λιμνούλα.

Ναί, οἱ πάπιες ἦταν ἐκεῖ καὶ κολυμποῦσαν. «Ὡραῖα! σκέφθηκε ὁ Κωστάκης. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ ξανάρθω μὲ τὸ μπανιερό μου καὶ μὲ μιὰ θηλιά». Καὶ γυρίζοντας στὸ σπίτι, ξαναδιάβασε τὴν ὁδηγία στὸ βιβλίο, γιὰ νὰ τὴ μάθῃ καλὰ καὶ νὰ μὴν κάμῃ κανένα λάθος στὴν πράξη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΟΔΙ

[ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ]

Εἴμαστε μόνο τρία παιδιὰ τότε. Ὁ Μανώλης, ἐγὼ κι' ἡ Ἀγγελίνα.

—Φαντάσου νἄταν καὶ πιὸ πολλά! ἀναστέναζε ὡστόσο κάθε μέρα ἡ θειὰ Στέλλα, ἀλοίμονό μας! θἄχαμε τρελλαθεῖ...

Εἴμαστε ἀλήθεια τόσο ἄταχτα; ἢ μήπως οἱ μεγάλοι, ξεχνώντας τὰ παιδιάτικά τους μᾶς ἔκριναν λιγάκι κύστηρά; Ποιὸς ξέρει... Ἐκεῖνο ποὺ θυμοῦμαι καλὰ εἶναι πὼς γιὰ νὰ ἡσυχάζουν λίγο ἀπ' τὶς τρέλλες μας ἡ μαμμὰ κι' ἡ θειά μας ἀναγκάζονταν νὰ καταφεύγουν στὶς φοβέρες καὶ στὰ σκιάχτρα. Τὸ πιὸ νόστιμο εἶναι ὅτι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὅλες οἱ μανάδες ποῦταν φιληνάδες τῆς μητέρας καὶ τῆς θειᾶς μας εἶχαν κι' αὐτὲς ἀπδνα σκιάχτρο γιὰ τὰ παιδιά τους ποὺ κάθε μιὰ τὸ βάφτιζε ὅπως τῆς ἄρεσε...

Ἡ κυρία Περσεφόνη φοβέριζε τὰ παιδιά της μὲ τοὺς «καλικάντζαρους», ἡ κυρία Δέσποινα φοβέριζε τὰ δικά της μὲ τὸ «μπαμπούλα», οἱ γονάδες μας εἶχαν ἕτοιμο, ὅτι ὥρα θέλαν ἕναν «ἁράπη τρομερὸ καὶ φοβερὸ μὲ κάτι δοντάρες σὰν χαυλιόδοντες» κι' ἡ θειά μας ἡ Στεφανία εἶχε βρῆ τὴ σωτηρία της στὸν «Καταρράχτη»!

Ὁ «Καταρράχτης» ἦταν ἁπλούστατα τὸ σιφὸν ποὺ εἶχε τὸ λουτρό! Γιὰ μικρὰ παιδιάστικα μυαλουδάκια ὁ δυνατὸς θόρυβος ποὺ ἔκανε κατεβαίνοντας τὸ νερὸ ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ πιστευθῇ πὼς τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο ντεποζιτάκι ἔκρυβε μέσα του κάτι τὸ ὑπερφυσικό.

Ἂν καὶ σκιάχτρο ὅμως, ὁ «Καταρράχτης» εἶχε κάποιο σπουδαῖο προτέρημα. Ὄχι μόνο δὲν πείραζε τὰ παιδιὰ ἄμα ἦταν φρόνιμα, ἀλλὰ ἴσιαἴσια τότε τοὺς ἔριχνε καί.. καραμέλες!

Οἱ καραμέλες — κάτι καραμελοῦλες τόσες δᾶ ποὺ μοσκοβολοῦσαν βανίλια καὶ κανέλλα μέσα στὰ χρωματιστὰ χαρτιά τους,—πέφταν ἀπ' τὸ σκοτεινὸ μέρος τοῦ κήπου—ξαφνικὰ κι' ἀόρατα βέβαια — καὶ χτυποῦσαν τὰ κλειστὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν σὰν χοντρὲς σταλες βροχῆς.

Χαρὰ Θεοῦ!

Ὡρμούσαμε στὸν κῆπο μὲ τρελλὰ ξεφωνητά, ἀλλὰ τὰ ξαδέρφια μας μᾶς ἔσπρωχναν μὲ φωνές, κι' ἐννοοῦσαν νὰ σκύβουν μόνο αὐτὰ νὰ μαζεύουν τὶς καραμέλες ἀπ' τὸ χῶμα.

— Μὰ γιατὶ καλέ; ρωτούσαμε παραπονιάρικα.

— Γιατί, μᾶς ἀπαντοῦσαν αὐτὰ μὲ τὰ στόματα μπουκωμένα, ὁ «Καταρράχτης» εἶναι δικός μας! γιὰ μᾶς τὰ ρίχνει! Πηγαίνετε κι' ἐσεῖς στὸ σπίτι σας νὰ σᾶς ρίξῃ τὸ «μαῦρο πόδι» καὶ ἡ «μαγικὴ ράβδος»!

Τὸ «Μαῦρο πόδι» ἦταν τὸ δικό μας τὸ σκιάχτρο. Ἐτοῦτο δὲν ἔμοιαζε μὲ κανένα ἄλλο. Οἱ «Καλικάντζαροι» ποὺ κατεβαίνουν ἀπ' τὶς καμινάδες, ὁ «μπαμπούλας», ποὺ ξεφύτρωνε σὰν μανιτάρι μέσ' ἀπὸ τὸ πάτωμα, κι' ὁ «Ἀράπης» ποῦταν ἕτοιμος νὰ πεταχθῇ ἀπ' τὴ σοφίτα στὸ παραμικρὸ καυγᾶ ἦταν μπροστά του ἀστεῖα.

Μὲ τοῦτο τὰ πράμματα ἦταν πολὺ σκοῦρα, ἦταν ἀδύνατο νὰ μείνῃς ἀσυγκίνητος... Παίζαμε ξέγνοιαστα, πηδοῦσαμε, πετοῦσαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ μαξιλάρια τοῦ καναπέ, φωνάζαμε καὶ τὰ γέλια μας ἀντηχοῦσαν σ' ὅλο τὸ σπίτι... Ξαφνικὰ στὸ μισοσκόταδο, κάτι σάλευε στὴ γωνιά... Κοιτάζουμε. Μαντεύουμε περισσότερο, τὸ πόδι κατάμαυρο πίσσα, τριχωτὸ σὰ διαβολικό, τρομερό, ἀπαίσιο...

Μᾶς πιάνει πανικός, ὡρμοῦμε ἔξω ἀπ' τὴ κάμαρα τρεχάλα.

Ἡ μαμὰ κι' ἡ θειὰ ράβουν ἡσυχα-ἡσυχα καθισμένες στὸν καναπέ.

— Μπᾶ, κάνουν, κλείνοντας ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὸ μάτι πονηρά, γιατί ἤρθατε ἐδῶ τώρα; ἄντε φύγετε! καλὰ καθόσαστε τόσην ὥρα μέσα!

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ κουνήσουμε πιὰ ἐμεῖς ἀπὸ κοντά τους...

Ἄλλοτε πάνω στοὺς μικροκαυγάδες μας, ἡ θειὰ Στέλλα παρουσιάζεται μπροστά μας ξαφνικὰ μ' ἕνα μπουκαλάκι γεμᾶτο παράξενο ὑγρὸ καὶ μιὰ μακρυὰ βέργα στὰ χέρια της. Εἶναι τὸ «νερὸ τοῦ διαβόλου» κι' ἡ «μαγικὴ ράβδος» ὅπως μᾶς ὀνοματίζει τὰ φοβερά της σύνεργα.

Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ σὰν ἄλλη Κίρκη, ἔχει τὴ δύναμη, ὅπως μᾶς λέει, νὰ μᾶς μεταμορφώσῃ σέ... γκαμῆλες, γαϊδουράκια κι' ὅ,τι ἄλλο τῆς κάπνιζε...

— Θὰ σᾶς κάνω γαϊδουράκια, μὰ τὸ ναί! μᾶς ὁρκιζόταν. Θὰ σᾶς κάνω γαϊδουράκια καὶ θὰ σᾶς καβαλικεύω νὰ πηγαίνω στὶς πυραμίδες!

—Ναί!..πωωῶς;! ἀμ δέ;! Κάνε με γαϊδουράκι καὶ θὰ δῆς κι' ἐγώ! θυμώνει ὁ Μανώλης. Θὰ τρέχω... θὰ τρέχω... θὰ τρέχω... καὶ θὰ πέσῃς κάτω! νὰ κι' ἐγώ...

— Τί;!! πωωῶς;!! Ἐμένα θὰ ρίξῃς κάτω, παλιόπαιδο;! γουρλώνει τὰ μάτια της κατάπληκτη τάχα ἡ θειὰ Στέλλα. Ὥστε ἔτσι ἔ;! καλὰ λοιπόν! Θὰ σὲ κάνω κι' ἐγὼ ποντικὸ κι' ἄντε βγάλτα πέρα μὲ τὴ Ριρίκα!

Ἡ Ριρίκα ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος γιὰ τὰ κακόμοιρα τὰ ποντικάκια. Ἀφοῦ τὰ ἔπιανε στὰ νύχια της θὰ μποροῦσε νὰ τἄχῃ καὶ νὰ παίξῃ μαζί τους ὧρες ἂν καὶ ποτὲ δὲ τἄτρωγε, τὰ παίδευε μόνο καὶ κεῖνα τὰ κακόμοιρα φώναζαν καὶ ταίριζαν σπαραχτικά. Ἐγὼ ἔβαζα τὰ κλάμματα, ἡ Ἀγγελίνα σκαρφάλωνε σὲ μιὰ καρέκλα ξεφωνίζοντας μαμμά! θὰ μὲ φάῃ... (ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ ἄραγε φοβόταν, τὴ γάτα μας ἢ τὸ φτωχὸ τὸ ποντικό!) κι' ὁ Μανώλης ποὺ σὲ κάθε εὐκαιρία καμάρωνε πῶς «θὰ πήγαινε στὸν πόλεμο»!, κίτρινος καὶ ταραγμένος ἔκανε πὼς μᾶς καραϊδεύει καὶ τὶς δυὸ γιὰ τὸ φόβο καὶ τὴν συγκίνηση ποὺ μᾶς ἔπιαναν.

Στὸ τέλος ἡ θεία Στέλλα ἔβγαζε τὴν παντούφλα της καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὴν Ριρίκα τῆς ἔδινε κάμποσες ξεφωνίζοντας μὲ θυμό:

—Ἢ φάτο ἢ ἄστο πιά, παλιόγατα. Τί τὸ παιδεύεις, βρέ, τὸ ζωντανὸ ἔ; νά! νά! νά! νά!

Καὶ δόστου παντουφλιές, μὰ ποῦ νὰ τἀφήσῃ αὐτή. Οὔτε σάλευε. Μούγκριζε μόνο μὲ τὸ ποντίκι μὲς στὰ δόντια σὰν νὰ τῆς ἔλεγε:

— Γιὰ ξεφορτώσου με γιατὶ ἔχω νύχια καὶ γιὰ σένα! μμμ!

Ἡ θειὰ Στέλλα ἄμα τὴν ἄκουγε νὰ δυναμώνῃ τὸ μουγκρητὸ καὶ νὰ ἀγριεύῃ, τὴν παραταῦσε γιατὶ τὴν φοβόταν. Ἦταν μιὰ πελώρια γάτα τῆς Ἀγκύρας κι' ἔμοιαζε λιγάκι μὲ ἀγριόγατο.

Μιὰ φορὰ ποῦχε γεννήσει καὶ τῆς εἴχαμε πιάσει τὰ γατάκια της, εἶχε ὥρμησει ἀπάνω μας καὶ μᾶς εἶχε γρατσουνίσῃ πολὺ ἄσχημα ὅλους.

Ἡ σκέψη πὼς ὁ Μανώλης μποροῦσε νὰ γίνῃ... ποντίκι καὶ νὰ πέσῃ στὰ νύχια τῆς Ριρίκας ἔκανε τὴ καρδιά μας νὰ χτυπᾶ σὰν τρελλὴ μὲς στὰ στήθια μας.

—Ὄχι θεῖτσα, πετιόμουνα ὅμως ἐγὼ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Δὲ μπορεῖς νὰ τὸν κάνῃς οὔτε ποντίκι οὔτε γαϊδούρι! Αὐτὸ μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ.

—Ἔτσι ἔ; ἀπαντοῦσε αὐτὴ μ' ἀγανάχτηση. Ἔ λοιπὸν μάτια μου. Ἐμπρός! ὁποιανοῦ τοῦ βαστάει ἂς καθήσῃ νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμή... Ἐμπρὸς ποιὸς θέλει;!

Ἡ θαρρετὴ αὐτὴ πρόσκληση μᾶς βούβαινε μιὰ στιγμὴ ὅλους.

—Ἐγώ, ἀπαντοῦσε τέλος ὁ Μανώλης μὲ κομμένη φωνή.

—Ὡραῖα, ἔκανε ἡ... Μάγισσα. Γιὰ προσέξτε ὅμως καλά. —ἐδῶ πάνω ἔπαιρνε αὐστηρὸ ὕφος — μὴ ντυχὸν τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ θὰ ξορκίζω καὶ πεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς καμμιὰ προσευχὴ ἀπὸ μέσα του ἢ τ' ὄνομα κανενὸς ἁγίου... γιατὶ τότε τὰ μάγια λύνονται.

Ὁ Μανώλης ἀναστέναξε κρυφὰ μ' ἀνακούφιση κι' ἡ θειὰ Στέλλα ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ σοβαρὰ-σοβαρὰ ἕνα σωρὸ παράξενα κι' ἀκατάληπτα λόγια.

Παρακολουθοῦσαμε τὴν... τελετὴ μ' ἀγωνία καὶ περιέργεια.

Ξαφνικὰ ὅμως ἡ Μάγισσα τὰ παρατοῦσε ὅλα στὴ μέση.

—Δὲ μοῦ λὲς ἐσύ... μήπως λὲς ἀπὸ μέσα σου καμμιὰ προσευχή... κανένα ἅγιο ὄνομα; ρωτοῦσε αὐστηρὰ καὶ θυμωμένα τὸν Μανώλη.

—Ὄχι! ὄχι!

—Ἀδύνατον τῶν ἀδυνάτων! ἐπέμενε ἐκείνη. Τὸ «νερὸ βράζει» κι' ὅμως οἱ μαγεῖες δὲν πιάνουν. Σίγουρα! κάτι λὲς ἀπὸ μέσα σου!

Καὶ ἀγανακτισμένη, μουτρωμένη σηκωνόταν μουρμουρίζοντας:

—Ἔνοια σου σὲ σιάχνω ἄλλη ὥρα. Θὰ περιμένω πρῶτα νὰ κοιμηθῇς!

Σὰν ἀπομέναμε μονάχα μας, ὕστερα, ὁ Μανώλης καταντροπιασμένος σὰν ἔνοχος μᾶς ξομολογιῶταν πὼς καὶ στ' ἀλήθεια τὴν ὥρα ποὺ ἡ θειὰ Στέλλα τὸν ἐξόρκιζε, αὐτὸς εἶχε πεῖ ἀπὸ μέσα του τ' ὄνομα τ' ἁγίου Γεωργιοῦ τ' ἁγίου Δημήτρη, καὶ πὼς στὸ τέλος γιὰ νἆναι πιὸ σίγουρος εἶχε πεῖ καὶ τὸ «Βασιλεῦ οὐράνιε» καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἀπὸ... δυὸ-τρεῖς φορές!

Γελούσαμε τρελλὰ καὶ τοῦ ξομολογιούμαστε πὼς κι' ἐμεῖς ἐκείνη τὴν ὥρα εἴχαμε σκεφθῆ ὀνόματα ἁγίων ἀλλά... κατὰ λάθος χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε. Γιατὶ ἀλήθεια εἴχαμε μεγάλη περιέργεια νὰ δοῦμε τί θἄκανε ὁ Μανώλης ἄμα γινόταν γαϊδοῦρι...

Κάμποσο καιρὸ ἔτσι μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἡ μητέρα μας κι' ἡ θειά μας εἶχαν καταφέρει νὰ βροῦνε τὴν ἡσυχία τους.

Μόλις ἔπεφτε τὸ σούρουπο ἐμεῖς δὲν τολμούσαμε πιὰ ὄχι νὰ παίξουμε καὶ νὰ πηδήσουμε, μὰ οὔτε νὰ περάσουμε θαρρετὰ ἀπ' τὴν μιὰ κάμαρα στὴν ἄλλη ἂν δὲν ἦταν μαζί κι' αὐτές.

Τὶς νύχτες ξυπνούσαμε τρομαγμένα. Ὀνειρευόμαστε πὼς ἡ... μάγισσα μᾶς εἶχε μεταμορφώσει σὲ ἀρνάκια καὶ μᾶς σιγόψηναν ὕστερα στὴ σούβλα, ἢ πὼς μᾶς εἶχε κἄνει πετεινάρια καὶ σιγοβράζαμε μὲς στὸ τέντζερη.

Μὰ ξαφνικὰ ὅλα αὐτὰ τέλειωσαν, τὰ κόλπα τῶν σκιάχτρων ξεσκεπάστηκαν, ρεζιλεύτηκαν καὶ τὸ περίφημο «Μαῦρο πόδι» βρῆκε ἄθλιο τέλος.

Ἦταν ἕνα ἀπόγεμα ποὺ ἡ θειὰ Στέλλα καὶ ἡ μαμὰ ἔλειπαν στὸ διπλανὸ σπίτι γιατὶ ἦταν ἄρρωστη μιὰ φιληνάδα τους.

Καθὼς εἴμαστε μονάχοι βαλθήκαμε βέβαια νὰ ψάχνουμε — γιατὶ ἄλλο;—γιὰ τὰ κλειδιὰ τοῦ μπουφέ!

Στὸ τέλος ὕστερα, ἀπὸ πολλὰ ψαξίματα πιάσαμε ν' ἀνοίξουμε κι' ἕνα παλιὸ μπαουλάκι ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ κάμαρα ποὺ μᾶς χρησίμευε γιὰ νὰ βάζουμε ὅλα τ' ἄχρηστα γιὰ τὴν ὥρα πράμματα.

Ἀρχίσαμε νὰ βγάζουμε ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ στιβαγμένα ροῦχα, ὅταν ξαφνικὰ ἀπομείναμε κι' οἱ τρεῖς σὰ μάρμαρα... Τὸ περίφημο «Μαῦρο πόδι» ἦταν ἐκεῖ δᾶ μπροστὰ στὰ μάτια μας, ἀναπαυόταν ἡσυχα-ἡσυχα πάνω σὲ κάτι παλιὲς κόκκινες στόφες καὶ καθὼς ὁ ἥλιος ἔπεφτε ἴσια πάνω του, δὲ μᾶς φάνηκε καθόλου τρομερὸ πιά.

Σκύψαμε σιγὰ-σιγὰ κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ πάνω του, τὸ περιεργαστήκαμε, τ' ἀγγίξαμε κι' ὅλας μὲ... ἕνα ξύλο καὶ βεβαιωθήκαμε πὼς δὲν ἦταν καθόλου πόδι μὰ μιὰ μαύρη γυναικεία κάλτσα ἁπλούστατα παραφουσκωμένη ποιὸς ξέρει μὲ τί λογῆς κουρέλια καὶ τυλιγμένη πολὺ ἀδέξια μάλιστα σὲ μιὰ προβιὰ μαύρη σὰν τοῦ ἀρνιοῦ ποῦχαμε σφάξει τὴ προπερσυνὴ Λαμπρή. Συλλογιζόμαστα, γεμάτες ταπείνωση πὼς μ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ παλιοκούρελλο μᾶς εἶχαν ξεγελάσει κι' εἶχαν καταφέρει νὰ μᾶς τρομάξουν τόσο ποὺ μόλις εἴχαμε τὴ δύναμη νὰ τρέχουμε γιὰ νὰ γλυτώσουμε.

Σύμφωνοι κι' οἱ τρεῖς μας, ἂν καὶ χωρὶς νὰ ποῦμε λέξη. Τὸ πιάσαμε ἡσυχα-ἡσυχα τὸ χῶσαμε βαθειὰ μέσα στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν καὶ τὸ σκεπάσαμε καλὰ μὲ παλιόχαρτα ἀπὸ πάνω...

Τὴν ἴδια μέρα, μονάχα, ἀργὰ πιὰ σὰν πετάχθηκαν τὰ σκουπίδια, τὸ φανερώσαμε στὴ μαμὰ θριαμβευτικὰ καὶ χαιρέκακα.

Περιμέναμε φωνές, κατσάδες.

— Παλιόπαιδα! παλιόπαιδα! ἀναστέναξε ὕστερα μὲ παράπονο. Γιατὶ δὲ μοῦ τὸπατε ἀπὸ χτές; Ἦταν ἀκόμα γερὴ καὶ τὸ ταῖρι της τώρα εἶναι ἄχρηστο!

ΑΘΗΝΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Θὰ πάω στὴν ἐξοχή, στῆς γιαγιᾶς μου, γιὰ ἕνα μῆνα. Τί χαρά!

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Ρεμῆ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Σώπασε γιά μιά στιγμή, κι' είπε :

—Τώρα λοιπόν πρέπει νά δείξης τί ἀξίζεις, καί θά ἰδῆς τί κέρδος θά ἔχης: πρῶτα θά κερδίσης τήν ἀγάπη ὅλων καί ὕστερα θά ἔχης τήν συνείδησή σου ἐκανοποιημένη.

— Μάλιστα, θά κάνω ὅ,τι μπορῶ. Δούλεψα τόσο γιά τήν οἰκογένεια τοῦ κὺρ-Σπύρου Φαρῆ, χωρίς ν' ἀκούσω ἕναν καλό λόγο ἀπό τό στόμα τους καί δέν θά δουλέψω γιά τούς πρώτους μου εὐεργέτες, ἄν θέλουν νά μοῦ δείξουν λίγη ἀγάπη ; Ἔμαθα νά συγυρίζω, νά σκουπίζω, νά τά κάνω ὅλα. Θά ἰδῆτε πῶς θά τούς κρατῶ τό σπίτι.

— Κι' ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη. Ὁ κύρ-Πέτρος συχνά ἀναγκάζεται νά μένη κλεισμένος ἀπό τούς ρευματισμούς του καί οἱ παλιές πληγές του ἀνοίγουν καμμιά φορά καί τόν κάνουν νά πέφτη στό κρεββάτι. Ἡ κυρά Μαρία εἶναι γριά, δέν ἔχει πιά δυνάμεις. Ἡ Ἐμορφία εἶναι παιδί πρᾶμα, δέν καταλαβαίνει τίποτε ἀπό δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καί μόνο ἕνας Θεός γνωρίζει τί θά γινόταν ἐκεῖ μέσα ἄν δέν ἔρχονταν οἱ γειτόνισσες, πότε ἡ μιά, πότε ἡ ἄλλη νά τούς μαγειρέψουν, νά τούς πλύνουν καί νά μπαλώνουν τά ροῦχα τους. Φαντάζεσαι λοιπόν σέ τί ἀξιολύπητη κατάσταση βρίσκεται αὐτή ἡ καλή οἰκογένεια καί πόσο ἐσύ θά τούς φανῆς χρήσιμη.

Ἡ Μαριά ἔφερε ξύλα

Ἡ Μαριά σήκωσε τό κεφάλι της καί κοίταξε τήν γριά κυρία, μέ μάτια πού ἔλαμπαν ἀπό χαρά κι' ὅστερα ἐξακολούθησαν κι' οἱ δυό τό δρόμο τους.

Ἡ Μαριά ἔνοιωθε τήν καρδιά της νά χτυπάη δυνατά καθώς γνώριζε τά μέρη πού περνοῦσε σέ κάθε στρίψιμο τοῦ δρόμου. Νά τά δέντρα τά μαζεμένα στήν ἀρχή τοῦ χωριοῦ, ὅπου εἶχαν τή φωλιά τους χιλιάδες μικρά πουλάκια. Νά τά κεραμίδια τῶν σπιτιῶν τοῦ χωριοῦ, καί στήν ἄκρη τῆς πλατείας νά ἡ ἐκκλησία, μέ τό ψηλό της καμπαναριό. Καί τό ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας, σάν γάθελε νά χαιρετήση τόν γυρισμό τῆς Γυφτοπούλας ἐσήμανε ἐκείνη τή στιγμή μέ τό ραγισμένον ἦχο του τίς ὧρες· σέ κάθε χτύπημά του ἡ Μαριά ἔνοιωθε κάτι στήν καρδιά της καί ἔγινε χλωμή ἀπό τή συγκίνηση γιατί οἱ θύμησες τήν εἶχαν πλημμυρίσει.

Περνοῦνε μπρός ἀπό τή φυλακή ὅπου ἐπέρασε τήν πρώτη νύχτα της στό Πανωχώρι, περνοῦνε μπρός ἀπό τό χάνι, μπρός ἀπό τό ξενοδοχεῖο καί νά. . . ὕστερα ἀπό λίγα βήματα στέκονται μπρός στό σπιτάκι τοῦ κὺρ Πέτρου.

Ἡ μητέρα τοῦ γιατροῦ σπρώχνει τήν ἐξώπορτα καί φωνάζει μέ χαρούμενη φωνή :

— Καλημέρα, κυρά Μαρία, ἄρρωστη εἶσαι ἀκόμη ; Ἔννοια σου καί ἀπό τώρα κι' ἐμπρός δέν ἔχεις νά στενοχωριέσαι γιά τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Σοῦ ἔφερα ἕνα καλό κορίτσι πού δέν θέλει ἄλλο μισθό παρά μονάχα λίγη ἀγάπη.

Καί ἡ καλή κυρία παραμέρισε κι' ἔβαλε μπροστά τή Μαριά, πού μέ τή ματιά της ἀγκάλιασε τήν κάμαρα ἐκείνη πού εἶχε πάντοτε στή θύμησή της καί πού χίλιες φορές εἶχε ποθήσει ὅσον καιρό ἔλειπε ἀπ' ἐκεῖ καί γύριζε στά ξένα.

Ἡ Ἐμορφία ἔκαιζε μέ τό γάτο

Ὅλα βρίσκονταν στή θέση τους καί ὅμως κάποια ἀλλαγή φαινόταν, μικρή βέβαια ἀλλά χτυπητή. Τά ἐπιπλα πού ἄλλοτε ἄστραφταν, τώρα ἦσαν σκεπασμένα μέ σκόνη ἤ μᾶλλον μέ χῶμα. Ἐκτός ἀπ' αὐτό ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα καί κάποια ἐγκατάλειψη καί ἀκαταστασία. Καί ὅλα αὐτά τά εἶδε μέ τήν πρώτη ματιά χωρίς νά τά προσέξη ἕνα-ἕνα πού τότε θά τῆς φαίνονταν ἀκόμη χειρότερα.

Ὁ κὺρ Πέτρος καθόταν στήν παλιά θέση του κοντά στή σόμπα καί ζεσταινόταν καπνίζοντας τήν πίπα του, ἐκείνη τήν ἴδια πού εἶχε ἀπό χρόνια. Στήν Μαριά ὁ κὺρ Πέτρος φάνηκε πολύ κουρασμένος καί γερασμένος. Μά καί ἡ κυρά Μαρία εἶχε γεράσει πολύ. Ἔτρεμε ἀπό τόν πυρετό ἐπάνω στήν πολυθρόνα πού καθόταν καί δοκίμαζε νά πλέξη μιά κάλτσα καί τό πρόσωπό της ἦταν χλωμό σάν τό κερί. Μόνο τήν Ἐμορφία δέν εἶχαν πειράξει τά χρόνια πού πέρασαν, ἀλλά μᾶλλον τήν εἶχαν ὠφελήσει γιατί ἦταν δροσερή-δροσερή καί ροδοκόκκινη καί εἶχε ψηλώσει πολύ. Ἐκείνη τήν ὥρα καταγινόταν νά παίζη μέ τό γάτο κι' εὐθύς μόλις εἶδε τήν παλιά φίλη της σηκώθηκε γεμάτη χαρά κι' ἔτρεξε κοντά της καί τή γέμισε φιλιά.

Ἡ Μαριά μέ μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε νά ξεμπλέξη ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς Ἐμορφίας, προχώρησε δειλά δειλά πρός τό μέρος τοῦ κὺρ-Πέτρου καί ἀφοῦ ἔκανε μετάνοια, φίλησε τό χέρι του. Ἐκεῖνος τῆς χάϊδεψε τά μαλλιά μέ χέρι πού ἔτρεμε καί εἶπε: «Τό καϊμένο ! τί κρῖμα ἄν τό εἶχαν φάει οἱ λύκοι».

Ὅσο γιά τήν κυρά Μαρία, αὐτή ἀνασήκωσε τά γυαλιά της ἀπό τά μάτια της γιά νά ἰδῆ καλύτερα τή Μαριά πού ἡ Ἐμορφία τήν ἔφερε μπροστά της. Ἐκείνη ἔκανε καί σ' αὐτήν μετάνοια καί τῆς φίλησε τό χέρι. Ἡ καλή γριά τήν φίλησε γεμάτη συγκίνηση καί τῆς εἶπε μέ φωνή πού ἔτρεμε :

—Ἔκανες καλά, κόρη μου, καί ἦρθες, χαίρομαι πολύ πού σέ ξαναβλέπω πάλι.

— Ἦρθα γιά νά σᾶς βοηθῶ στό σπίτι καί νά σᾶς ὑπηρετῶ. Καί ἄν θέλετε νά μέ συγχωρήσετε καί νά μέ κρατήσετε πάλι δέν θᾶχετε πιά κανένα παράπονο ἀπό μένα. Ἔμαθα νά δουλεύω ἀπό τότε πού σᾶς ἄφησα καί τώρα θέλω νά δουλέψω. Δέν εἶμαι πιά ὅπως ἄλλοτε.

— Τά παιδιά πάντα παιδιά εἶναι, ψιθύρισε ἡ κυρά Μαρία. Δέν μπορεῖ κανείς νά τούς βάλη γνώση πρίν νά κατέβη μοναχή της. Πόσες φορές δέ σέ μελετούσαμε καί λέγαμε : «Ἄς ἦταν ἐδῶ ἡ Μαριά!». Δέν εἶναι ἀλήθεια, Πέτρο ;

—Ἀλήθεια, ἀλήθεια, μητέρα μου, καί θά τήν κρατήσουμε πάλι ἄν θέλη ἡ Μόρφω μας.

Κι' ἐπειδή ἦταν βέβαιος πῶς ἡ Μόρφω θά ἤθελε ὁ γέρο, ἀγροφύλακας εἶπε στήν μητέρα τοῦ γιατροῦ :

— Καθώς βλέπετε, κυρία, ἡ ὑπόθεση πῆρε τέλος. Ἄν θέλη ὁ κύριος γιατρός ἄς γράψη στό Ὀρφανοτροφεῖο πῶς ἡ μικρούλα βρέθηκε καί πῶς θά τήν κρατήσουμε.

Ὤ, τί χαρμόσυνη ἡμέρα. Ἡ Μαριά καί ἡ Ἐμορφία πιασμένες χέρι-χέρι πήγαιναν ἀπό τό ὑπόγειο στή σοφίτα, γελοῦσαν, φιλοῦσαν ἡ μιά τήν ἄλλη καί εἶχαν τόσα πράγματα νά εἰποῦν. Καί δέν ἔπρεπε τάχα ἡ Μαριά νά μάθη τί εἶχε κάνει ἡ Ἐμορφία ὅσον καιρό ἔλειπε, καί ἡ Ἐμορφία ν' ἀκούση ὅλες τίς περιπέτειες τῆς φτωχῆς γυφτοπούλας.

Ἐντωμεταξύ ὁ κύρ-Πέτρος κατέβηκε μαζί μέ τήν μητέρα τοῦ γιατροῦ στό χωριό της μέ τόν σκοπό ἄν εὕρη τόν γέρο τραγουδιστή καί προστάτη τῆς Γυφτοπούλας νά τόν προσκαλέση νά ἔρθη τήν ἄλλη μέρα νά φάνε μαζί, γιατί καί ἡ κυρά Μαρία ἤθελε νά τόν γνωρίση καί ἤθελαν νά τόν παρακαλέσουν κι' οἱ δυό μαζί νά ἔρχεται κάθε χρόνο στό Πανωχώρι. Εἶναι ἀνάγκη νά ποῦμε πῶς μόλις μαθεύτηκε πῶς γύρισε πίσω ἡ γυφτοπούλα ὅλες οἱ γειτόνισσες τῆς κυρᾶ-Μαριᾶς ἤρθαν στό σπίτι της γιά νά ἰδοῦν τάχα τήν «ξενιτεμμένη». Πρῶτες-πρῶτες ἦρθαν ἡ κυρά Χρήσταινα καί ἡ κυρά Σταμάταινα.

— Καλῶς τά δέχτηκες, κυρά Μαρία μου, καλῶς τά δέχτηκες.

Ὕστερα γυρίζοντας πρός τήν Μαριά πού βρισκόταν καθισμένη στά πόδια τῆς κυρά Μαρίας πρόσθεσαν :

— Μά σύ μεγάλωσες, ἔγινες, κοπέλλα. Καί λέγοντας αὐτά τήν κοίταζαν μέ περιέργεια. Λοιπόν, κυρά Μαρία μου, ἤρθαμε νά σέ βοηθήσουμε τώρα πού ἔχεις καί μουσαφίρισσα.

Μά ἡ Μαριά τίς εὐχαρίστησε καί τοῦς εἶπε ὅτι ἀπό τώρα κι' ἐμπρός αὐτή θά κάνη, ὅλες τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Οἱ δυό γυναῖκες γέλασαν δυνατά καί φώναξαν :

—Ὅλες τίς δουλειές ; καλέ σύ, μιά σταλιά κορμί ; Καί πόσων χρόνων εἶσαι ;

— Στά σταφύλια θά μπῶ στά δεκαπέντε, ἀπάντησε ἡ Μαριά καί σηκώθηκε ὁλόρθη. Δέν εἶμαι ψηλή μά εἶμαι δυνατή καί ὅλοι μοῦ λένε πῶς εἶμαι πολύ ἄξια. Εἰς τοῦ κύρ-Σπύρου τοῦ Φαρῆ ὅλες τίς δουλειές τίς εἶχα ἐπάνω μου καί ἤμουν καί πολύ μικρότερη. Ἐδῶ θά ἐργάζομαι μέ ζωή καί μέ ψυχή καί θά τό ἰδῆτε.

Κι' ἐνῶ ἔλεγε αὐτά δέν καθόταν ἀργή μά ξεσκόνιζε, συγύριζε τά πράγματα, πήγαινε στό μαγειριό ν' ἀνάψη φωτιά, ἑτοίμαζε τό φαγητό, ἔστρωνε τό τραπέζι. Τό σπίτι πῆρε ἄλλην ὄψη εὐθύς.

Κι' ἡ Ἐμορφία παράτησε κι' αὐτή στό τέλος τήν ἀγαπημένη της γάτα πού μέ μεγάλη της εὐχαρίστηση ἀπαλλάχθηκε ἀπό τά ἐνοχλητικά χάδια τῆς κυρᾶς της, κι' ἀποφάσισε νά δείξη κάποια προκοπή. Ἔπαιρνε τή Μαριά κατά πόδι καί πότε τῆς ἔφερνε κανένα πιάτο, πότε τῆς καθάριζε πατάτες ἤ τῆς ξεσκόνιζε κανένα ἔπιπλο πού δέν εἶχε καμμιά ἀνάγκη νά καθαριστῆ γιατί ἡ Μαριά τά εἶχε ξεσκονίσει ὅλα. Ἡ καλή μας ἡ Ἐμορφία εἶχε ὅλη τήν καλή διάθεση νά ἐργασθῆ, μά δέν μποροῦσε νά κάνη τίποτε δίχως νά τῆς τό δείξη ἄλλος καί τότε πάλι ἡ δουλειά αὐτή δέν ἔπρεπε οὔτε βαρειά νά εἶναι οὔτε πολύωρη.

Τελευταία ἦρθε νά ἰδῆ τήν κυρά-Μαρία, ἡ μυλωνοῦ ἡ κυρά Ἀναστάσαινα. Αὐτή ἐρχόταν πάντα μόνο τό βράδυ γιά νά κάνη συντροφιά τῆς κυρά Μαρίας πού, καθώς ἔλεγε, λυπόταν νά τήν ἀφήση μόνη της, ἐρχόταν δηλαδή σέ ὥρα πού εἶχαν τελειώσει ὅλες οἱ δουλειές καί δέν ἦταν φόβος νά τῆς ζητήσουν κι' αὐτήνῆς νά βοηθήση. Ὁπόταν ἐρχόταν ἔφερνε πάντοτε μαζί της καί τόν γιό της τόν Ἰωσήφ, πού δέν τοῦ ἄρεσε ἡ συντροφιά ἀπό τ' ς δυό γριές γυναῖκες καί πού εἶχε ἀκούσει χίλιες φορές τίς στρατιωτικές ἱστορίες τοῦ κύρ-Πέτρου καί τίς εἶχε πιά βαρεθῆ. Μά ἡ κυρά Ἀναστάσαινα εἶχε τό λόγο της πού ἤθελε καλά καί σώνει νά φέρνη μαζί της καί τό γιό της. Ὁ Ἰωσήφ ἔπαιζε μ' εὐχαρίστηση μέ τήν Ἐμορφία καί τήν γάτα της. Τί καλό παιδί πού ἦταν ! Στόν ἴδιον ὅμως ἄρεσε περισσότερο νά ἔρχεται τό πρωί, νά κουβαλάη ξύλα καί νερό καί νά ποτίζη τό περιβόλι.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ»

Καί τέτοιος πού εἶμαι,
καί μέ τέτοια
Καρδιά, πουλί ὁλοτρέμουλο
σ' ἀρρωστημένα στήθια
Ἀπό τούς δυνατούς
καί τούς μεστούς τοῦ κόσμου
Ἐγώ εἶμαι πιό κοντά στό φῶς
καί στήν ἀλήθεια.
Γι' αὐτό μουγκρίζει
μέσα μου βαθιά,
Καί μ' ὅλη τήν ἀχάμνια μου
καί μ' ὅλο τό μαράζι,
Πρός ὅλους τούς μεστούς
καί δυνατούς τοῦ κόσμου
Μιά καταφρόνεση.
Καί μοῦ ταιριάζει

Ὦ λιγοστοί καί ὦ διαλεχτοί
κι' ἀρίφνητοι αὔριο ἴσως !
Εἶναι μιά ἀλήθεια κάτου ἐδῶ
πού τή χτυπᾶει τό μῖσος,
Εἶν' ἐδῶ πέρα μιά Ὀμορφιά
πού ἡ καταφρόνια δένει
Καί εἶν' ἐδῶ πέρα μιά Ἀρετή
δειλή καί ντροπιασμένη.
Ὦ νέοι, ὦ πρωτοξύπνητοι
στό φῶς, χαρές τοῦ Ἀπρίλη
Ἀπό τούς πράσινους κορμούς
γίνονται οἱ ἄσπροι στῦλοι !
Στή χώρα ἐσεῖς οἱ λειτουργοί
καί οἱ λατρευτάδες εἶστε
Δέ φτάνει ἐμπρός! γιά τούς θεούς,
ὦ νέοι, καί πολεμῆστε !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρή Ἑλβετίδα μέ τή γραφική ἐθνική της φορεσιά.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΦΑΓΑΔΕΣ

Ἔχετε καλήν ὄρεξη; Δὲν ἀμφιβάλλω, γιατὶ ἀλλοιῶς σᾶς πηγαίνει ἡ μαμὰ στὸ γιατρὸ καὶ ἀρχίζουν τὰ πικρὰ γιατρικὰ καὶ τὰ ρέστα. Ὅσην ὄρεξη ὅμως κι' ἂν ἔχετε, δὲν φαντάζομαι πῶς μπορεῖτε νὰ παραβγῆτε στὸ φαΐ μὲ μερικοὺς ἴθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναφέρω τί τρώει σὲ μιὰ μέρα ἕνας νεαρὸς κυνηγὸς τῆς Αὐστραλίας; Ὁρίστε παρακαλῶ: μιὰ χήνα, δυὸ γαλοπούλες καὶ (πφ!) μιὰ σαύρα μάκρους ἑξῆντα ἑκατοστῶν!

Κατὰ τὴ γνώμη τὴ δική μου ὁ νεαρὸς Αὐστραλὸς θὰ ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ τὸ φαγητό του καὶ μὲ λίγα χόρτα καὶ κατὰ τὴ γνώμη τὴ δική σας λείπουν τὰ φρούτα καὶ τὸ γλυκό.

Ὁπωσδήποτε τὰ φαγητὰ ποὺ καταβροχθίζει ὁ νεαρὸς αὐτὸς θὰ ἔφθα-

ναν σὲ μᾶς γιὰ νὰ τραφῆ μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες. Μὴ φαντάζεστε δὲ πὼς αὐτὸ εἶναι τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Φτάνει νὰ σᾶς πῶς μπροστὰ στὰ μάτια μου—ὄχι τὰ δικά μου, κάποιου Ἄγγλου περιηγητῆ, ἀλλὰ τὸ ἴδιο κάνει — πέντε ἰθαγενεῖς κατεβρόχθισαν ἑκατὸν πενῆντα αὐγὰ κύκνου!

Γιὰ δοκιμάστε νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο!

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

Κι' ἐπειδὴ μιλᾶμε γιὰ τροφές, ἔχω νὰ σᾶς πῶ πὼς ἕνας Ἄγγλος σοφὸς ὕστερα ἀπὸ πολυχρόνιες μελέτες ἀνεκάλυψε τὴν ἐπίδραση ποὺ ἔχουν τὰ διάφορα χορταρικὰ στὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Λοιπὸν τὰ σπανάκια ἀναπτύσσουν τὴν θέληση καὶ κάνουν ἐκεῖνον ποὺ τὰ τρώει ἐνεργητικό, σταθερὸ καὶ φιλόδοξο. Τὸ καρότο διορθώνει τὸν χαρακτῆρα καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐπροσήγορο κι' αἰσιόδοξο. Τὰ φασολάκια εἶναι πολὺ εὐγενικὸ χόρτο: φέρνει καλλιτεχνικὲς ἐμπνεύσεις—ἀβίζο σὲ ὅσους στέλνουν ἔργα γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ.—ἐνῶ ἡ πατάτα φέρνει διανοητικὴ ἰσορροπία, πνευματικὴ ἠρεμία, ἀλλὰ δυστυχῶς διώχνει μακρυὰ τὰ εὐγενικὰ συναισθήματα.

Ἂν θέλετε πάλι νὰ γίνετε διανοούμενοι τρῶτε πολλὰ φασόλια λόπια, οἱ νεαρὲς ὅμως δεσποινίδες ποὺ ἔχουν τάση στὴ φιλαρέσκεια καὶ τὴν

ἐπιπολαιότητα, καλὰ θὰ κάνουν νὰ μὴν τρῶνε πολὺ συχνὰ μπιζελάκια γιατὶ τὰ ἐλαττώματά τους αὐτὰ θὰ γίνουν μεγαλύτερα ἀκόμη.

Τὸ καλύτερο ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι νὰ τρῶῃ κανεὶς λίγο ἀπ' ὅλα κι' αὐτὸ κάνετε κι' ἐσεῖς, ἂν δὲν κάνω λάθος.

ΣΧΟΛΕΙΟ ΥΠΝΟΥ

«Μπά! θ'ἀπορήσετε, ὥστε ὑπάρχει καὶ σχολεῖο ὅπου μαθαίνει κανεὶς νὰ κοιμᾶται, ὅπως μαθαίνει νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ. Θὰ εἶναι γιὰ ἐκείνους τοὺς κακόμοιρους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία καὶ μένουν ξάγρυπνοι ὥς τὸ πρωί».

Μάλιστα, ὑπάρχει ἕνα σχολεῖο, ὅπου μαθαίνει κανεὶς νὰ κοιμᾶται, καὶ μάλιστα βρίσκεται στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνίες, ὅπως ἴσως νομίζετε, εἶναι γιὰ ἐκείνους ποὺ ροχαλίζουν ἢ κάνουν ὕπνο πολὺ ταραγμένο κι' ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους. Στὸ σχολεῖο λοιπὸν αὐτὸ βάζουν τοὺς «μαθητὲς» καὶ κοιμοῦνται καὶ κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀρχίσουν τὸ χρρρ! χρρρ! ἢ ποὺ θὰ κλωτσοῦν ἢ θ' ἀνακατεύουν τὰ σεντόνια τους, τοὺς ρί-

χνουν λίγο κρύο νεράκι στὸ κεφάλι καὶ τοὺς ξυπνοῦν. Κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ διευθυντῆ τοῦ σχολείου ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀλάθητη. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ οἱ πιὸ ἀδιόρθωτοι κακοϋπνοράδες κοιμοῦνται σὰν ἀρνάκια.

Ἔτσι λοιπόν, ἂν τυχὸν ροχαλίζετε —ἢ μᾶλλον ἂν ροχαλίζουν τ'ἀδέρφια σας γιατὶ τὸ δικό τους ροχαλητὸ ἐνοχλεῖ σᾶς — ἕνα ταξιδάκι στὴν Ἀμερικὴ θὰ εἶχε ριζικὸ ἀποτέλεσμα.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΑΥΤΙ

Καὶ μιὰ ἄλλη μέθοδος θεραπευτικὴ γιὰ τοὺς ἀδιορθώτους... κλέφτες. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Βουκουρεστίου εἶχε μιὰ σπουδαία ἔμπνευση. Τόσο σπουδαία ποὺ ἀξίζει νὰ ἐφαρμοσθῆ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Πρότεινε λοιπόν, ὅσους κλέφτες συλλαμβάνουν νὰ τοὺς βάφουν τὸ ἕνα αὐτὶ μὲ μιὰ μπογιὰ γαλάζια, ἀνεξίτηλη. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἰδῆ κανεὶς κοντά του μέσα σὲ πολυκοσμία ἢ σὲ συνωστισμὸ ἕναν ἄνδρα ἢ μιὰ γυναῖκα ποὺ τ' αὐτί του θὰ εἶναι γαλάζιο, πρέπει νὰ

ἔχῃ τὸν νοῦ του στὸ πορτοφόλι του, στὸ ρολόϊ του ἢ τὴν καρφίτσα του, γιατὶ θὰ ξέρῃ πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μ' ἕναν πραγματικὰ «σεσημασμένο» λωποδύτη.

Αὐτὴ βέβαια εἶναι περίφημη ἰδέα. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ λωποδύτες τῆς Ρουμανίας ποὺ ἄκουσαν νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο, σηκώθηκαν στὸ πόδι καὶ δήλωσαν πὼς αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα καὶ πὼς τὸ μέτρο εἶναι ἀπάνθρωπο καὶ βάρβαρο.

Φυσικά, ποιὸς θὰ ἔχῃ στὸ ἑξῆς τὴν διάθεση νὰ γίνῃ κλέφτης ὅταν ξέρῃ πὼς θὰ τοῦ βάψουν τ' αὐτιά του γαλάζια!

Εὐτυχῶς ποὺ τὸ μέτρο καὶ ἂν ἀκόμη ἐφαρμοσθῆ, θὰ ἐφαρμοσθῆ στοὺς συστηματικοὺς λωποδύτες. Γιατὶ ἂν ἔβαραν γαλάζια καὶ τ' αὐτιὰ ἐκείνων ποὺ παίρνουν κρυφὰ γλυκὰ ἀπ' τὸ μπουφὲ ἢ ροδάκινα ἀπ' τὶς φρουτιέρες, χμ!...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

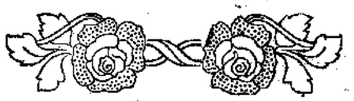

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΞΛΞΕΣΜΑ

Τὴ χώρα τῶν ὀνείρων μου τὴ λιόχαρη
Μὲ μάγια θὰ σὲ κάνω νὰ ξτὴν ἀγαπή-
[σῃς.
Ἔλα! Τῶν γρύλλων τὸ τραγούδι θ' ἀ-
[κουγες
Καὶ τὸ χαρούμενο σκοπὸ τῆς ξβρύσης.

Καὶ θὰ βλεπες τὴ λεύκα ἀστροστεφά-
[νωτη
Τὸ ἡλιόχρυσο θὰ ἐζοῦσες μεσημέρι·
Θὰ σοῦφερνε μυριόφωνους ἀντίλαλους
Ἀπὸ τὴν κελαϊδοῦσα ρεμματιά, τ'ἀγέρι.

Γ' ἄσπρα στεφάνια ποὺ ἔπλεξαν ἀ-
[γράμπελες
Ἰτιές-παιδούλες μὲ λυμένη κόμη
Φτωχὰ σπιτάκια ποὺ οἱ μουριὲς τὰ κρύ-
[βουνε,
Πυκνὲς μὲ τὸ γλυκὸ καρπό, κι' ἀκόμη

Θὰ σοῦ ἔδειχνα πλατάνια γιγαντόκορμα
Κι' ἐλάτια συντροφιὰ στὸ ἀστροπελέκι,
Τὰ φωτοπαιχνιδίσματα τῆς φυλλωσιᾶς
Ποὺ ἀνάλαφρους χοροὺς νεραϊδων
[πλέκει.

Ἔλα! Θὰ δῆς τὶς θημωνιὲς ποὺ ἁπλώ-
[νουνε
Σωροὺς τὸ θησαυρό τους μές στ'ἀλώνια
Καὶ τὴ φωλιὰ τὴν τραγουδίστρα ποὺ
[ἔχτισαν
Κάτω ἀπ' τὴ στέγη μας τὰ χελιδόνια.

Πάνω, ψηλὰ ἀπ' τοὺς βράχους τοὺς ἀ-
[τάραχους
Θὰ δῆς τὸ Θεὸ μὲς στὴ φωτιὰ τῆς δύ-
[σης...
Ἔλα! Τὴ χώρα ποὺ ὁμορφαίνουν τὰ
[ὄνειρα
Μὲ μάγια θὰ σὲ κάνω νὰ τὴν ἀγαπήσῃς.

Ροζελάντια [Α]

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν θὰ ξεχάσω τὶς δεκαπέντε μέρες ποὺ πέρασα ἕνα παρασμένο καλοκαίρι σ' ἕνα ἀπόμακρο μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Εὔβοια, ὅπου εἴχαμε πάει γιὰ ἐξοχή.

Μείναμε στὸ ἁπλοϊκὸ σπιτάκι ἑνὸς ψαρά, μακρυὰ ἀπὸ κάθε θόρυβο καὶ κάθε φροντίδα.

Νομίζω, πὼς τὸ ἔχω ἀκόμα μπροστὰ στὰ μάτια μου μὲ τὰ κόκκινα χαμηλὰ κεραμίδια του νὰ κοιτάζῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς γαλανῆς θάλασσας μὲ τὰ βουνὰ τῆς Εὔβοιας στὸ βάθος, ἐνῶ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος σχηματιζόταν ἕνα τέλειο κομμάτι Ἀττικοῦ τοπείου: καταπράσινα πεῦκα θρόϊζαν στὸ κάθε μικρὸ φύσημα, ἔχοντας γιὰ κορνίζα τὸ γέλιο τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ.

Πόσο μοῦ ἄρεσε νὰ σηκώνουμαι μόνος πολὺ πρωΐ καὶ νὰ κάθουμαι στὴν ἀμμουδιὰ γιὰ νὰ προφθάσω τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, νὰ βλέπω τ' ἀπαλὸ τριανταφυλλί του χρῶμα στὶς κορφὲς τῶν ἀπέναντι βουνῶν καὶ τὴ γλυκειά του ἀνταύγεια στὴ γαληνεμένη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Κι' ἔπειτα, ὅταν αὐτὸ ἄρχιζε ν' ἀνεβαίνῃ στὸν ὁρίζοντα, ἐγὼ ἔτρεχα ἀνάμεσα στὰ πεῦκα κάτω ἀπ' τὸν πράσινο θόλο τους ἀναπνέοντας τὸν μυρωμένα ἀέρα κι' ἀκούγοντας τὸ θρόϊσμά τους, ξαπλωγόμουνα κι' ἔκλεινα τὰ μάτια.

Τριγύρω στὴ φύση βασίλευε τώρα ἡ ἡσυχία. Μὰ μιὰ ἡσυχία ἐπιφανειακή γι' αὐτοὺς ποὺ περνοῦσαν ἀδιάφοροι ἀνάμεσά της, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἡ φύση ζοῦσε ἔντονα ἐκεῖνες τὶς ὧρες. Ζοῦσε, καὶ μόνο ὅσοι εἶχαν τὴ δύναμη νὰ ξεχάσουν τὸν ἑαυτό τους, μποροῦσαν νὰ τὸ νοιώσουν, μποροῦσαν ν' ἀκούσουν τὴ βαθειὰ φωνή της ποὺ σκόρπιζε τὴ φιλοσοφία της σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ πήγαιναν κοντά της ζητώντας νὰ βροῦν μιὰ ἀπόκριση στὸ ξεχείλισμα κάποιου βαθειοῦ συναισθήματός των...

Καὶ ἡ ὥρα κερνοῦσε...

Τριγύρω ἄπλωναν τώρα τὶς πτυχές τους τὰ κατακόκκινα σύννεφα κι' ὁ ἥλιος ἔγερνε μεγαλόπρεπος μετὰ ἀπὸ τὸ κούρασμα τῆς ἡμέρας.

Τί μαγεία εἶχε γιὰ μένα ἐκείνη ἡ στιγμή!

Τὰ παρατοῦσα ὅλα κι' ἔτρεχα πρὸς τὴ θάλασσα. Πηδοῦσα ξένοιαστος σὲ μιὰ βαρκούλα κι' ἀνοιγόμουνα πέρα στ' ἀνοιχτά, τίποτα δὲν ἀκουγόταν γύρω παρὰ ὁ παφλασμὸς τῶν κυμάτων στὸ τράβηγμα τοῦ κουπιοῦ. Ποῦ καὶ ποῦ ἔβλεπα νὰ περνᾶ μακρύτερα καμμιὰ βαρκούλα ποὺ γλυστροῦσε σὰν γλάρος πάνω στὰ γαλήνια νερὰ ποὺ ὅμως σὲ λίγο ἐξαφανιζόταν στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα καὶ τότε μοῦ φαινόταν πὼς ἔμενα μόνος μὲ συντροφιὰ τὴν ψυχή μου καὶ τὰ κύματα, καί, παρατηρώντας γύρω μοῦ φαινόταν ἀκόμα πὼς ἡ φύση μιλοῦσε, συμβούλευε, παρηγοροῦσε, ἐνῶ πέρα, μακρυὰ στὶς πόλεις, ὁ κόσμος ζοῦσε, χαιρόταν, πονοῦσε, μισοῦσε σκόρπιζε γέλια καὶ δάκρυα...

Ὦ! καὶ νὰ μποροῦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς σκόνης καὶ τῆς βενζίνης τῶν πόλεων ν' ἄκουγαν τὴ φύση!

Πόσο μικροὶ θὰ τοὺς ἐφαίνονταν οἱ πόνοι τους, καὶ πόσο ποταπὰ τὰ μίση τους βλέποντας τὰ αἰώνια βουνά, τὸ γάργαρο κ' ἀπαλὸ ρυάκι, τὴν πλατειὰ ἀφρισμένη θάλασσα μὲ τὰ μυστήρια ποὺ κρύβει στὸ βυθό της...

Κι' οἱ ὧρες κυλοῦσαν...

Τὸ βράδυ ἐρχόταν, τ' ἄστρα τρεμόσβυναν στὸν οὐρανό, τὸ φεγγάρι πρόβαλε ἀσημωμένο ἀπ' τὸ βουνό, τὰ κύματα ἄρχιζαν νὰ σποῦν στὴν ἀμμουδιά, ἐνῶ φυσοῦσε ἕνα ἐλαφρὸ θαλασσινὸ ἀγεράκι καὶ ἡ φύση ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾶ μὲ τὴ βραδυνὴ φωνή της τώρα.

Δὲν ξέρω, μὰ αὐτὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ ψαρὰ τὸ θυμοῦμαι μὲ νοσταλγία, τώρα ποὺ ζῶ μέσα στὴ σκόνη καὶ τὴν ὀχλοβοὴ τῆς Ἀθήνας, τὸ θυμοῦμαι καὶ θάθελα νὰ ξαναζήσω κοντά του γιατὶ μ' ἔμαθε νὰ νοιώθω τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἠρεμία ποὺ σκορπίζει ἡ φύση σ' ὅποιον ξέρει νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὸ μυστικὸ ποὺ κρύβει μέσα της.

Ταυρομάχος [Α]

ΦΩΤΟΥΛΑ

Τὴ γνωριμία τῆς Φωτούλας τὴν ἔκαμα ἐδῶ καὶ λίγες μέρες σὲ μιὰ παραθαλάσσια ἐξοχή.

Ἕνα κοριτσάκι τόσο δά, ὡς ἑφτὰ χρονῶν. Τὸ στρογγυλὸ προσωπάκι φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ μάτια γεμάτα ζωηράδα. Τὸ πλαισίωναν μαλλιὰ ξανθὰ ἀτίθασσα, ἄγρια καὶ ἀνάμεσα στὰ χείλη ἔλαμπαν δυὸ σειρὲς ὁλόασπρα δοντάκια. Εἶχε καὶ μιὰ περίεργη ὅσο καὶ χαριτωμένη συνήθεια ἡ Φωτούλα. Νά, σὰν ἄκουγε τ' ὄνομά της ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

— Φωτούλα, φώναζα ὅποτε τὴν ἔβλεπα. Κι' ἀμέσως ἐκείνη, ποὺ δὲν ἤθελε ἄλλο, ἔδειχνε τὰ δοντάκια της χαριτωμένα.

Τί εὔκολα ποὺ χάριζε τὸ ἀθῶο της χαμόγελο ἡ μικρή μου φίλη!

Κάποτε τὴν ἔπιασα σοβαρὴ νὰ μαζεύῃ ἀγριόκρινα. Βαστοῦσα κι' ἐγὼ μερικὰ στὰ χέρια μου. Τὴν πλησίασα:

— Δὲς πόσα μάζεψα, τῆς λέω. Ἔχω πιὸ πολλὰ ἀπὸ σένα...

Χαμογέλασε κάπως δειλούτσικα, ἴσως γιατὶ δὲν εἶχε ἀκούσει τὄνομά της, κι' ἄρχισε νὰ τὰ μετρᾶ.

— Εἰκοσιένα ἔχω, μοῦ ἀποκρίνεται σὲ λίγο χαρούμενα.

— Φτάνουν λοιπὸν πιά. Ἡ μαμμά σου θὰ σὲ μαλώσῃ σὰν τῆς κᾶς πολλὰ σπίτι...

Τὸ χαρούμενο προσωπάκι σκοτείνιασε μονομιᾶς. Τὸ χαμόγελο ἔσβυσε στὰ χειλάκια της ὅπως μαραίνεται ἕνα λουλούδι πάνω ἀπ' τὴ φωτιά. Τί διαφορετικὰ ἀπ' τὶς ἄλλες φορὲς μιλήσαμε τότε. Μὲ σιγανὴ φωνὴ ποὺ ἔσβυνε πότε-πότε, λὲς γιὰ νὰ ξεχυθῆ ἀπ' τὶς βρυσοῦλες τῶν ματιῶν τὸ παράπονο ποὺ πλημμύριζε τὸ μικρό της στῆθος, ἀπαντοῦσε παραπονεμένα στὶς ἐρωτήσεις μου: Ὄχι, δὲν εἶχε μητέρα μὰ οὔτε καὶ πατέρα· ἦταν ἐντελῶς ὀρφανή.

Ζοῦσε κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀντίκρυσε γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της. Εἶχε ἕνα μεγαλύτερο ἀδελφό της ποὺ βοηθοῦσε τοὺς ψαράδες στὸ τράβηγμα τῆς τράτας. Μὰ κι' αὐτὴ κάποια δουλειὰ θάπιανε σὰ θὰ μεγάλωνε λίγο ἀκόμα...

Σὰ χωριστήκαμε κανένας μας δὲ χαμογελοῦσε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ποὺ τὴν εἶδα, δὲν τόλμησα νὰ τὴ φωνάξω μὲ τὸνομά της· φοβόμουν πώς δὲ θὰ μ'ἀπαντήσῃ μὲ τὸ γνωστό της τρόπο.

Κάποτε θάρρεψα ὅμως:

— Φωτούλα!

Τί χαρά μου! Οἱ δυὸ σειρὲς τ'ἄσπρα δοντάκια ἔλαμψαν στὸ φῶς τοῦ ἥλιου, κι' ἡ λάμψη τους πλημμύρισε τὴν ψυχή μου μὲ ἄπλετο φῶς.

'Η ἀθῶα μου μικρὴ φίλη χαμογελοῦσε καὶ πάλι.

Ἀνεμοζάλη [Α]

ΜΙΑ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

Τὸ τοπεῖο ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου εἶναι μαγευτικό. Πρῶτα-πρῶτα, κάτωθέ του εἶν' ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ λουλούδια του. Ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο, ὑψώνονται γίγαντια, πολύχρονα πλατάνια, ποὺ μὲ τὸ ἐλάχιστο ἀέρακι κουνιοῦνται τὰ φύλλα τους καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὸ θρόϊσμα τους. Στὸ βάθος δεξιά, φαίνετ' ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ πλατὺ ρυάκι ποὺ κυλάει ἀθόρυβα τὰ καθαρὰ νερά του.

Ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὀχθη τοῦ ρυακιοῦ, ὑψώνονται λυγερὲς λεῦκες ποὺ καθρεφτίζουνται δλη μέρα στὸ νερό. Κι' ὕστερα... Τίποτ' ἄλλο. Τὰ δέντρα εἶναι τόσο πυκνὰ ποὺ ἐμποδίζουν τὴ θέα, σὰν ἕνα πελώριο παραβάν.

Μιὰ μέρα, ἡ περιέργεια μ' ἔσπρωξε νὰ πάω ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἰδῶ κι' ἀπὸ κοντὰ τὸ μέρος ποὺ μὲ μάγευε.

Μὲ καλύτερα νὰ μὴν πήγαινα.

Δοκίμασα μιὰν ἀκόμη ἀπογοήτευση, στὶς τόσες ποὺ μᾶς δίνει κάθε μέρα ἡ ζωή. Τὸ μέρος αὐτὸ ποὺ τὸ εἶχα φανταστεῖ σὰν ἕνα ἐπίγειο παράδεισο, ἦταν ἕνα ἁπλὸ κομμάτι γῆς μὲ μικρὰ δέντρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ νερό, παρὰ σερνε στὸ διάβα του ξερόφυλλα κι' ἄλλα σκουπίδια.

Γύρισα πίσω λυπημένη καὶ μετανοιωμένη χίλιες φορές, ποὺ θέλησα νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντά, ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἀπὸ μακρυὰ μοῦ φάνηκε τόσο ὄμορφο.

Νίκη [Β]

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κοντά μας ἔρχονται ταχτικὰ δυὸ-τρεῖς μεγάλες παρέες. Εἶν' ὅλοι τους τρομεροὶ κολυμβητές. Αὐτοί, μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κατορθώνουν νὰ πηγαίνουν δυὸ τρία μέτρα.

Μὰ εἶναι νὰ τοὺς λυπᾶσαι ὅταν βλέπεις νὰ ἐκτελοῦν τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἄθλο. Ἂς θυμηθεῖ κανεὶς τὸ ἄγαλμα τοῦ Λαοκόοντα—ἢ ἂς τὸν φανταστεῖ—γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ ἰδέα τῆς γεμάτης πόνο, ἀγωνία καὶ προσπάθεια ἔκφρασης τοῦ προσώπου τους. Τὰ χέρια κουνιόνται ἀπελπισμένα δῶ κι' ἐκεῖ καὶ χτυπᾶν ἀλύπητα τὴ θάλασσα. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν προσπάθεια πρέπει νὰ προστεθῇ κι' ἡ προσπάθεια ποὺ βάζουν γιὰ νὰ κρατηθῇ ψηλὰ τὸ κεφάλι—πρᾶγμα ποὺ τοὺς δίνει μιὰ ἀσεῖα λελεκοειδῆ ὄψη, παρὰ τὴν τραγική τους θέση.

Τὸ στόμα σφιχτὰ-σφιχτὰ κλεισμένο, γιὰ νὰ μὴν κατατιοῦνε νερό, λὲς κι'εἶναι νὰ φέρουν τ' ἀμίλητο νερό. Ὅσο γιὰ τὰ πόδια, αὐτὰ σχηματίζουν πανύψηλους πίδακες, καθὼς ἀπελπισμένα ἀνεβοκατεβαίνουν.

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι, ποὺ τοὺς κοιτοῦν μὲ θαυμασμὸ καὶ ζήλεια. Αὐτοὶ μόλις κατορθώνουν — ὅταν βέβαια βρίσκονται σὲ «φόρμα» — νὰ σταθοῦν ἕνα δυὸ δευτερόλεπτα πάνω στὸ νερό. Κείνη τὴ στιγμὴ κάνουν μερικὲς ἀπελπισμένες χειρονομίες σὰν νὰ πνίγονται —κι' ἔπειτα, ἐπειδὴ βουλιάζουν, πατοῦν τὰ πόδια τους στὸν πάτο, ὅπου εἶναι ἀσφαλισμένοι καὶ μποροῦν νὰ σταθοῦν.

Ἄλλοι ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἀκτοπλοΐα καὶ—τοῖς τοῦ μύθου ρήμασι πειθόμενοι, δὲν προσπαθοῦν νὰ γίνουν ὑπερωκεάνεια—εἶναι ἄνθρωποι φρόνιμοι κι' ὄχι σὰν τὸ βάτραχο τρελλοί.

Μερικοὶ ἄλλοι, γιὰ νὰ κάνουν κάτι, δὲ θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ μένουν ἄπραγοι καὶ νὰ μὴν ἔχουν κανένα σκοπό, προσπαθοῦν νὰ πηγαίνουν ὅσο μποροῦν πιὸ βαθειά—περπατῶντας ἐννοεῖται. Τὰ βρῆκαν οἱ ἄνθρωποι στὸ κολύμπι μπαστούνια καὶ θέλουν ν'ἀσχληθοῦν μ' ἄλλο κλάδο. Ὁ καθένας μὲ τὴν κλίση του βέβαια. Κι' ὅλοι τους εἶναι θαυμαστοί.

Ἄλλοι φτάνουν ὡς τὸ λαιμὸ κι' ἄλλοι—οἱ ρέκορτμαν—πηγαίνουν ἀκόμη πιὸ βαθειά. Ὁ Θεὸς δηλαδὴ νὰ τὸ κάνει αὐτὸ βαθειό.

Ὅπως οἱ κομῆτες στὸ στερέωμα ἔτσι κι' ἐδῶ ξεπέφτει κανένας ποὺ ξέρει νὰ κολυμπάῃ ἀνθρώπινα (τρόπος τοῦ λέγειν δηλαδή, γιατὶ οἱ ἄλλοι;...).

Αὐτοὶ εἶναι βέβαια φαινόμενα καὶ δὲ μπορεῖ γι' αὐτοὺς νὰ γίνῃ λόγος. Τοὺς κοιτάζουν μόνο μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὥσπου νἄμπῃ μέσα λίγο θαλασσόνερο.

Δοξασμένο Ἀνρωτήρι [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Ἥρα* σ' ἕνα περίπτερο:

—Ἔχετε νὰ μοῦ χαλάσετε ἕνα πενηντάδραχμο;

Ὁ ὑπάλληλος:

—Ἔχω δέκα τάλληρα μόνο...

Ἡ *Ἥρα* (ἀφηρημένη): Ἄ!

Καὶ φεύγει.

(Γεγονός) *Ἡ ἴδια*

Ἡ μαμὰ διαβάζει στὴν ἐξοχή, ἕνα γράμμα τοῦ μπαμπᾶ: «... Ἡ γάτα μας ἔκανε τρία κάτασπρα γατάκια».

Κι' ὁ μπέμπης:—Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ μαμάκα.

(Γεγονός) *Νίκη*

Γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας, ἀγοράζετε

ΤΟΜΟΥΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κι' ἕνας μόνο, ὁποιοςδήποτε, εἶναι συντροφιὰ τερπνή, ὠφέλιμη κι' ἀνεξάντλητη. Γιατὶ περιέχει 3—4 μυθιστορήματα, 50 διηγήματα, 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές», 50 ποιήματα, 500 Πνευματικὲς Ἀσκήσεις κι' ἐπάνω ἀπὸ 300 εἰκόνες.

Ὅλοι οἱ Τόμοι τῆς Β' Περιόδου, ἀπὸ τὸ 1894 ὑπάρχουν, ἐκτὸς τῶν ἐτῶν 1908 καὶ 1918. Κι' ὅλοι ἀδιαφόρητως, τιμῶνται ἕκαστος δρ. 110 (προσθετέα τὰ ταχυδρομικά, 5 δρ. γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ 35 δρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 29 Αὐγούστου 1939

Το σημερινὸ φυλλάδιο πρῶτο τοῦ Σεπτέμβρη, εἶναι δωδεκαήλιδο. Θὰ σᾶς φάνηκε πὼς βγῆκε κάπως γρήγορα· ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς τὸ προηγούμενο δωδεκαήλιδο μὲ τὴν «Κυριακὴ» δὲν ἦταν τὸ πρῶτο, ἀλλὰ τὸ δεύτερο τοῦ Αὐγούστου.

Νέλλυ, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τόσο μεγάλη καὶ πολυσχιδῆ διαπλασιακὴ οἰκογένεια, ἔπρεπε νὰ λάβῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση, καὶ χαίρω πολὺ γι' αὐτό. Ἄλλωστε μὲ παίρνεις τώρα πέντε χρόνια καὶ, ἂν καὶ μικρή, ἔχεις μυηθεῖ σ' ὅλα μου τὰ «μυστήρια». Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστο τοῦ ἐνδεικτικοῦ σου καὶ περιμένω νὰ πολλαπλασιασθῆτε μὲ τὶς ἐνέργειές σας οἱ λίγες διαπλασοπούλες τῆς τάξης σου. Ὁδηγὸ ἔστειλα. Στὴν ἀπάντησή σου στὸν Διαγωνισμὸ Τυπ. Λαθῶν, ἐσημείωσα τὸ ψευδώνυμό σου. Στοὺς ἄλλους θὰ τὸ σημειώσῃς ἐσύ.

Περαστικά, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, ἂν καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς γρήγορα θὰ πάρῃς ἀπάνω σου στὴν ἐξοχὴ καί, ἂν εἶναι παραθαλάσσια, θὰ κάμῃς καὶ τὰ τακτικά σου μπάνια. Εἶδα τί ὡραία ποὺ ἦταν ἡ Λεσβιακὴ Ἔκθεση καὶ χάρηκα γιὰ τὶς προόδους σου στὸ σχολεῖο. Ἄς, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ τὶς γράψῃς, γιὰ νὰ χαρῶ καὶ νὰ καμαρώσω κι' ἐγὼ σὰ μητέρα. Περιμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴν ἐξοχή.

Πολὺ τιμητικὴ ἡ ἀπόλυσή σου ἀπὸ τὸ Λύκειο, *Βαρκούλα τοῦ Νείλου*, ἀφοῦ ἀπὸ δεκατέσσερα ἀπολύθηκαν μόνο τρία καὶ σὺ τέσσερα! Κι' ἀκόμα περιφανεύουμε γιατὶ ἀπὸ τὰ τέσσερα αὐτά, τὰ τρία εἶναι διαπλασόπουλα. Δὲν πειράζει ἂν δὲν ἀρχίσῃς ἀμέσως ἀνώτερες σπουδές· μεῖνε τώρα κοντὰ στοὺς γονεῖς σου, ποὺ σὲ θέλουν κι' ἀργότερα μπορεῖ νὰ τἀποφασίσουν. Μικρὰ Μυστικὰ ἔχω τώρα καὶ μπορεῖς νὰ πάρῃς ὅσα θέλεις. Σὲ περιμένω τὸ Σεπτέμβρη, νὰ μοῦ πῇς τὰ ρέστα προφορικῶς.

Εἶδες λοιπόν, *Ἱεροξεξταστή*, πὼς «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ». Ἕνα περιοδικὸ καὶ μὲ ὀκτὼ μόνο σελίδες, καὶ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα δώδεκα, μπορεῖ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμό του καὶ νἀφήσῃ εὐχαριστημένους τοὺς ἀναγνώστες του, ὅπως εἶσαι καὶ σὺ μετὰ τὴ μικρὴ δοκιμὴ ποὺ ἔκαμες. Ἄλλα, μεγάλα, πολυσέλιδα, τὸ κατορθώνουν αὐτό; «Ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ...». Τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα βεβαιότατα χάθηκαν στὸ ταχυδρομεῖο, γιατὶ ποτὲ ἐγὼ δὲν διέκοψα τὴν ἀποστολή.

Πέρη Δῆλε, σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, καὶ τὸ τρίτο σου ψευδώνυμο, (καλὸ εἶναι, ἀλλὰ ἐμένα δὲν μᾶρέσει κανένα ὅσο τὸ πρῶτο σου) σοῦ ἄλλαξα τὴ διεύθυνση καὶ σοῦ ἔστειλα τὸ 32 φυλλάδιο. Περίεργο πῶς χάνονται φέτος στὸ ταχυδρομεῖο ἐνῶ πέρυσι ἔρχονταν τακτικά. Ἂς ἐλπίσω πὼς δὲν θὰ χάνουνται καὶ μὲ τὴ νέα διεύθυνση. Τὰ «Γένεια τοῦ παπᾶ» εἶναι ἀπὸ τὰ γνωστὰ καὶ ὡραῖα ἐκεῖνα ἀνέκδοτα, ποὺ τἀποθηκαυρίζει ὁ Ἀνανίας στὴ συλλογή του «Χίλια Μύρια», γραμμένα μὲ τὸν τρόπο του, μὲ τὸ ὕφος του, ἀδιάφορο ἂν τὰ ἔχουν γράψει κι' ἄλλοι.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσφορά σου, *Γιοῦλι*. Ὅταν θὰ εἶναι καιρός, θὰ εἰδοποιηθῆς γιὰ νὰ προσέλθῃς. Ναί, εὐτυχῶς οἱ μεγάλες ζέστες πέρασαν καὶ μπορῶ νὰ βγάζω

πιὸ ἄκοπα τὸ φυλλάδιο. Πολὺ περίεργα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν «Ὁμάδα τῆς Ὀξφόρδης» καὶ βέβαια θἄθελα νὰ διαβάσω καὶ περισσότερα.

Βασίλισσα Νεφερτίτι, ἔλαβα ἐπιτέλους ἕνα γράμμα σου κι' ἔμαθα τί κάνεις στὴ Μυτιλήνη. Καλὰ τὰ μπάνια, τὸ μαύρισμα κι' οἱ ὀκάδες ποὺ πῆρες· ἀλλὰ γιατὶ τὴ νύχτα νἄχῃς πυρετό; Πρέπει νὰ προσέχῃς καὶ νὰ φυλάγεσαι. Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἡ φωτογραφία σου σὰ δείχνει μεγάλη... εἰκοσιπέντε χρονῶν; Δὲν θὰ ἤξερα νὰ ἰδῆ, γιατὶ ὅποιος ξέρει βλέπει τὸ κοριτσάκι τῶν δεκαπέντε. Καλῶς νὰ ἔλθῃς τὸν Ὀκτώβρη.

Ἀλήθεια, *Σίφουνα*, χωρὶς πάγο δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε κι' ἡ ἔλλειψή του τὶς ἡμέρες τῆς μεγάλης ζέστης ἦταν πολὺ αἰσθητή. Τότε διάβασα σέ μιὰ ἐφημερίδα πὼς οἱ Ἀθηναῖοι, ποὺ παραπονιοῦνταν, ἐκρύωναν ἄλλοτε τὸ νερὸ τους σὲ πήλινα κανάτια ἢ τὸ κατέβαζαν, σέ κλειστὲς μποτίλλιες, στὸ πηγάδι, μαζὶ μὲ τὰ φροῦτα, κι' ὅμως ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ πάγος, ποὺ γενικεύθηκε στὶς ἡμέρες μας, εἶναι μιὰ κακή, πολυδάπανη καὶ μπελαλίδικη συνήθεια, ὅπως τόσες ἄλλες ποὺ δημιούργησε ἡ πολιτισμένη ζωή. Ἐγκρίνω αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὸ στάδιό σου καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ προτιμήσῃς τὴν Ἀνωτάτη Ἐμπορική. Ναί, τὸ κομμάτι σου «Ὕπνος» εἶναι σημειωμένο στὰ ὑπὸ κρίσιν. Ἠσύχασε καὶ περίμενε.

Ἔλαβε, *Τριεσύγενη*, τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὸ Βόλο καὶ χάρηκα γιὰ τὸν προβιβασμό σου καὶ τὴν ἡσυχη ζωὴ ποὺ κάνεις τώρα ἐκεῖ. Ἔμαθα πὼς γνωρίσθηκες καὶ μὲ κάμποσα διαπλασόπουλα, εἶναι ἀλήθεια; Δὲν σοῦ ἀλλάζω διεύθυνση ἀφοῦ τὸ φυλλάδιο σοῦ τὸ στέλνουν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔχεις ἀκόμα καὶ τὴ συντροφιὰ τῶν παλιῶν μου τόμων, ὥστε εἶσαι πολὺ καλά.

Μπορεῖς, *Αἶνε*, νὰ μὴ ξαπλώνεσαι καὶ νὰ μὴ κοιμᾶσαι τὸ ἀπομεσήμερο· μιὰ μικρὴ ὅμως ἀνάπαυση μετὰ τὸ φαγητὸ εἶναι ἀπαραίτητη. Ὡραιότατο τὸ γράμμα σου. Πραγματικῶς ὁ καλύτερος μουσικὸς εἶναι ἡ φύση. Καὶ φαντάζομαι τί μαγευτικὴ θὰ ἦταν ἡ συναυλία ποὺ ἄκουγες ἐνῶ μοῦ ἔγραφες—τὸ μαϊστράλι στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, τὰ πουλιά, τὰ ἔντομα καὶ τὸ θαλάσσιο κῦμα ἀπὸ μακρυά...

Πολύτιμος ἀλήθεια, *Μόνα Δίζα*, ὁ τόμος μου τοῦ 1883 ποὺ σοῦ ἐχάρισε ἡ θειά σου. Καὶ καλὰ λὲς πὼς ἂν χαιρόμουν τότε ποὺ ἔμπαινα στὸν δρόμο μου κρόνο, πόσο πρέπει νὰ χαίρουμαι σήμερα ποὺ σὲ λίγο θὰ μπῶ στὸν 620! Εἶδες λοιπὸν πὼς οὔτε ζέστη οὔτε ἄλλη πρόφαση ἐπρόβαλε ὁ Ἀνανίας, παρὰ ἔκαμε τὴν «Κυριακὴ» κι' εἶπε κι' ἕνα τραγουδάκι, ὅπως λέει ἡ παροιμία. Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν οἱ καλοκαιρινοὶ Διαγωνισμοί, καθὼς καὶ τὰ νέα Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τὶς ἐρωτήσεις στὴν νέα ψλῶσσα κι' ὄχι στὴν παλιὰ ἐκείνη ὑπερκαθαρεύουσα. Καλὴ ἡ γελοιογραφία σου, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ τὴν ἀντέγραψες, ἀλλὰ μιὰ ἀπαράλλαχτη εἶναι δημοσιευμένη σὲ παλιό μου τόμο.

Ὡραιότατη, *Ἀνεμοζάλη*, ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀγαπημένου σου νησιοῦ ποὺ μὲ τόση λαχτάρα τὸ ξαναεῖδες—κανόνας χωρὶς ἐξαίρεση—ὕστερ' ἀπὸ μακρυνὴ ἀπουσία. Βλέπω πὼς τὸ λογοτεχνικό σου ταλέντο ὁλόκληρα δυναμώνει, κι' ὄχι μόνο τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ καὶ τὰ τελευταῖα σου κομμάτια τὰ βρῆκα πολὺ καλά. Ὡραῖες ἐπίσης κι' οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ Τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» γιὰ τὸν Ξενόπουλο, ποὺ τόσα σοῦ ἔμαθε καὶ τόσα σοῦ θύμισε ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ συγγραφέα, καὶ σ' ἔκαμε νὰ γνωρίσῃς καὶ νἀγαπήσῃς τὴ Ζάκυνθο περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τὴν ἀγαποῦσες.

Ἔχω μπροστά μου, *Σκυριανόπουλο*, δυὸ παλιὰ κάπως γράμματά σου κι' ἀπαντῶ μόνο στὸ νεώτερο. Μ' ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν περιγραφὴ τῆς περιπετειώδους ἐκδρομῆς καὶ συμφωνῶ πὼς ἕνα ἐπεισόδιο, μιὰ περιπέτεια, κάνει τὴν ἐκδρομὴ ὡραιότερη, ὅταν, ἐννοεῖται, δὲν ἔχῃ καμμιὰ κακὴ συνέπεια. Τὰ τυπογραφικὰ λάθη εἶναι ὀκτώ, δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ πῶ ἂν τὰ βρῆκες ὅλα σωστά· αὐτὸ θὰ τό ἰδῆς σταποτελέσματα. Ὅσους δὲν σημειώνουν ἡλικία στὴν ἀπάντησή τους τοὺς κατατάσσω στὴ Μεγάλη Τάξη, ποὺ βέβαια *δὲν τοὺς συμφέρει* - ὄχι τοὺς συμφέρει—ἂν εἶναι ἀπὸ 14 χρονῶν καὶ κάτω, γιατὶ ἔτσι θὰ διαγωνισθοῦν μὲ τοὺς μεγαλύτερους καὶ θὰ ζημιωθοῦν. Σομπέραμα: Ἕνας μεγάλος μπορεῖ καὶ νὰ μὴ σημειώσῃ ἡλικία· δὲν θὰ πάθῃ τίποτα, γιατὶ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς θὰ καταταχθῇ στὴν Τάξη του. Ὁ μικρός ὅμως πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὴ σημειώνῃ, γιατὶ ἀλλοιῶς ζημιώνεται καὶ ἀδικεῖται. Τὸ καλὸ εἶναι νὰ τὴ σημειώνουν ὅλοι. Γιατὶ κάθε Τάξη ἔχει διάφορες ἡλικίες, κι' ὅταν κρίνω μιὰ ἀπάντηση, πρέπει νὰ ξέρω ἂν ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔστειλε εἶναι 14 ἐτῶν ἢ μόνο 8, 20 χρονῶν ἢ μόνο 15. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Ὡραία, *Δόη Ἀλόη*, κι' αὐτὴ ἡ περιγραφὴ τοῦ χωριοῦ παρὰ τὰ σύνορα, ποὺ τὰ φυλάγουν οἱ γενναῖοι μας «ἀκριτες». Ὅταν θὰ βρεθῇς πιὸ κοντά τους, θὰ μοῦ γράψῃς βέβαια περισσότερα γι' αὐτούς. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐξσπάθωμα ποὺ θὰ ἔχῃ καὶ συνέχεια. Σοῦ ἐνέκρινα τὸ νέο ψευδώνυμο. Τὰ διαπλασόπουλα ξέρουν πιὰ πὼς ὁ πρώην *Δόης Ἀλόης* εἶναι τώρα *Πλοιαρχος Νέμος*.

Τάσε Παπανασταοάκε, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Πραγματικῶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐθνικοὺς ποιητές μας εἶναι κι' ὁ Ἀνδρέας Κάλβος, ὁ Ζακυνθινός, ποὺ πέθανε στὸ Λονδῖνο πρὸ πολλῶν χρόνων, καὶ τώρα γίνεται ἐνάργεια καὶ πανελλήνιος ἔρανος γιὰ νὰ μεταφερθοῦν τὰ ὀστᾶ του στὴν πατρίδα του καὶ νὰ τοῦ στηθῇ ἐκεῖ ἕνα μνημεῖο. Τότε θὰ γίνουν μεγάλες γιορτὲς καὶ μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία θὰ σᾶς γράψῃ κι' ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κάλβου.

Ἔχω ἀκόμα ἕνα ὡραῖο γράμμα τοῦ *Σίφουνα* μὲ θέμα τὰ γενέθλιά του—μπαίνει στὰ δεκαεφτά καὶ νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ!—ἐν' ἄλλο τοῦ *Ἀρτανιὰν* μ' ἕνα ἀσεῖο ἐπεισόδιο· ἄλλο ἕνα τοῦ *Σκυριανόπουλου* ποὺ μοῦ γράφει πολλὰ καὶ διάφορα· ἄλλο ἕνα τοῦ *Βασιλέως Λήρ*, ποὺ μπορεῖ νὰ ξαναπάρῃ τὸ πρῶτο του ψευδώνυμο πληρώνοντας 10 δρ. γιὰ τὴν ἀνανέωσή· ἄλλο ἕνα τῆς *Ἀθῆς*, ποὺ μὲ βεβαιώνει πὼς δὲν τὴν ἀπογοήτευσε ἡ ἀπόρριψη τῶν κομματιῶν της, ἀλλὰ θὰ γράψῃ κι' ἄλλα, καλύτερα βέβαια· ἄλλο ἕνα τοῦ *Δίγιασκελαγίτη* ποὺ μοῦ δικαιολογεῖται γιὰ τὴ σιωπή του καὶ μὲ ἐκανοποιεῖ μὲ τὰ εὐχάριστα ποὺ μοῦ γράφει· κι' ἄλλο ἕνα τῆς *Κυκλαμίδης* ποὺ τὴ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς. Σ' αὐτὰ τὰ γράμματα δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νἀπαντήσω, ὅπως ἐπιθυμοῦσα, ἐκτενέστερα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Κάποιο ὄνειρο» τοῦ *Μπετόβεν*, ποίημα σ' ἐλεύθερους στίχους, δηλαδὴ τὸ δυσκολώτερο εἶδος. Κάτι θέλει νὰ πῇ, μὰ δὲν τὸ λέγει. Γιὰ πολλοὺς θἄταν ἀκατανόητο. Οἱ ἐκφράσεις κατὰ βάθος τῆς χιονισμένης μου ψυχῆς» ποὺ σοῦνει (τὸ ὄνειρο) μαζὶ μὲ τὴν καρδιὰ μας», εἶναι καὶ γιὰ μένα.— «Τὰ φευδωνυματάκια μας» τοῦ *Μισεροῦ Δόρδου*. Στὰ κοινὰ ἀχνάρια ὅλων αὐτῶν τῶν κομματιῶν. Κάμμιὰ πρωτοτυπία, ἐπινόηση, ἐξυπνάδα.— «Ἀδικία» τῆς *Τάϋ-Σῆ*. Ὑπερταγικὸ καὶ ἀφύσικο. Πῶς, ἄξαφνα, ἀκούγοντας μιὰ γυναῖκα νὰ κλαίῃ στὸ δρόμο, ἡ *Τάϋ-Σῆ* ἀναπλάττει τὴν ἱστορία της; ποῦ τὴν ξέρει; καὶ προπάντων πῶς καὶ γιατὶ τὴν ἀποδίδει στὴν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων; Μιὰ μάννα δὲν μπορεῖ νὰ χάσῃ τὸ παιδί της χωρὶς νὰ τὴν ἴχῃ ἀδικήσει κανένας;— «Βραδυνὲς σκέψεις» τοῦ *Βασιλέως Λήρ*. Τὸ γράψιμο πολὺ καλύτερο τοῦ θέματος. Ἀρχίζει καὶ τελειώνει τόσο κοινά. Ἔπρεπε νἄταν πολὺ τεχνικώτερα γραμμένο γιὰ νὰ συγκινήσῃ.— «Πάνω στὸ βουνὸ» τῆς *Τσιγγανοπούλας τῆς Ἐρύσσου*. Ἔχει πολλὴ φιλοσοφία καὶ δυστυχῶς ἀπαισιόδοξη. Τὰ ἴδια πράγματα, ἂν ἡ *Τ. τ. Ε.* τὰ ἔγραφε ἁπλά, ἀντικειμενικά, θὰ ἔκανε ἕνα πολὺ καλὸ φυσιογραφικὸ κομμάτι. Δὲν δοκιμάζει; — «Ὁ Κὶς-Κὶμ» τῆς *Μ. Φ.* Ἀρχίζει καὶ προχωρεῖ πολὺ καλά, ἀλλὰ στὸ τέλος χαλᾶ. Δὲν θὰ ἤθελα οὔτε οἱ κόττες νὰ λείψουν, οὔτε ὁ κῆπος νὰ ξερριζωθῇ, οὔτε ὁ γάτος νὰ φύγῃ. Ἡ *Μ. Φ.* ἂς τὸ ξαναγράψῃ μὲ ἄλλο τέλος, ἢ ἂς σταματήσῃ στὴν περιγραφὴ τοῦ γάτου.— «Στὸ δάσος» τῆς *Μαρίας Συγκλητικῆς*. Ὑπερβολικό. Τὸ κόψιμο ἑνὸς λουλουδιοῦ δὲν εἶναι ἔγκλημα γιὰ δίκη καὶ τιμωρία, ἔστω καὶ σὲ ὄνειρο. Καλογραμμένο ὅμως,—«Ὁ γέρο-τρελλὸς» τοῦ *Γιοῦλι*. Τέτοια τραγικὰ θέματα δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὰ γράφουν παιδιά, ποὺ τὰ κάνει νὰ πέφτουν σ' ἕναν ἀνυπόφορο ρωμαντισμό, μὰ οὔτε καὶ νὰ τὰ διαβάζουν τἄλλα στὴ Σελίδα. Κι' αὐτὸ καλογραμμένο. — «Ὁ βασιλιὰς Ὄλν» τῆς *Μόνα Δίζας*. Εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ «Erlkönig» τοῦ Γκαῖτε ἢ «Ὁ Βασιλιὰς ὁ Δράκοντας». «Ὁ βασιλιὰς Ὄλν», ἀπὸ τὸ γαλλικὸ «Roi des Aulnes», δὲν λέει τίποτα. Ἑλληνικὲς μεταφράσεις τοῦ ποιήματος ἔχουν γίνει πολλές· κι' ἐγὼ ἔχω δημοσιεύσει κάποτε μιὰ ὡραία ἐμμετρη τοῦ κ. Ζεφύρου Βραδινοῦ. Μιὰ πεζή, ἀπὸ τὸ γαλλικὸ μάλιστα, σὰν αὐτὴ τῆς *Μόνας Δίζας*, δὲν θἄχε τὸν τόπο της.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1939. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κίμ, ἀ. (ΔΤ). Ἀλεξανδρινός, ἀ. (ΤΜ). Μαραμένο Γιασεμί, κ. (ΚΚ). Θαλασσινή, κ. (ΕΚ). Κόμης Μοντεχρῆστος ἀ. (;) Σμυρτώ, κ. (;;;). Ἐθνοθρουρός, ἀ. (ΛΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Κῦμα τοῦ Ἰονίου, ἀ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀλιέα τοῦ Αἰγαίου* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἔχουν ξεχωριστὴ σημασία ἀπὸ ἕναν ποὺ «δὲν εἶναι γεννημένος κόλακας»· μὴ νομίζῃς ὅμως πὼς ἄλλοι κολακεύομεν· λένε κι' αὐτοὶ ὅ,τι αἰσθάνονται εἰλικρινῶς·) *Μάκην* (ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ περιμένω· ἡ ἰταλικὴ αὐτὴ ἔκδοση τοῦ Βοκακίου, ποὺ 1824, ἔχει βέβαια πολλὴ ἀξία, ἂν καὶ ὑπάρχουν καὶ πολὺ παλαιότερες, γιατὶ ὁ συγγραφέας αὐτὸς εἶναι τοῦ ΙΕ' αἰώνα· θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸ θεῖο σου, τὸν παλιό μου συνδρομητή·) *Μάγκαν* (εἶδα τί ὡραῖα ποὺ περνᾷς τὸ καλοκαίρι στῆς θείας σου· περιμένω·) *Εὐωδίαν Ρόδου* (ἀπὸ τὰ δυὸ ποὺ σημειώνεις, τὸ πρῶτο εἶναι «λάθος», τὸ δεύτερο δὲν εἶναι, δηλ. εἶναι τυχαῖο· καὶ σὲ μιὰ Ἄσκησή μπορεῖ νὰ φήσω ἕνα σκόπιμο λάθος, καὶ δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος ἂν θὰ τὸ βρῇ ὁ συνθέτης· καλὴ ἐξοχή·) *Γέλων* (πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ νέα σου· περιμένω καὶ συνέχεια πρίν. . ξεμαυρίσῃς καὶ πρὶν κάμῃς πάτ' καὶ φωνή· «μικρὰ τὸ δέμας, ἀλλὰ μαχήτρια»·) *Ταγματάρχην* (σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς· βεβαιότατα τὰ διαπλασόπουλα ἔχουν χρέος νὰ διακρίνουνται· στὸ σχολεῖο δσο μποροῦν· λυσόχαρτο ἔστειλα· *Κότσυφάν* (πολὺ ἔξυπνος ὁ τρόπος ποὺ διάβασες τὸ Κρυπτογράφημμα· θὰ τὸν ἔχῃς βέβαια καὶ στὴν ἀπάντησή σου· μύρισα καὶ τὰ γιασεμιὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες μὲ τὸ γράμμα σου, γιατὶ μύριζαν ἀκόμα...) *Σουσουράδαν* (ἔλαβα καὶ περιμένω καὶ τοὺς ἄλλους· μὰ μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο θὰ μοῦ γράφῃς ἐσύ, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν Διαγωνισμῶν ;) *Ροζελάνειαν* (μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, κι' ἐπειδὴ σήμερα δὲν ἔχω τόπο, τὸ φύλαξα νὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο· τὸ ὡραιότατο ποίημά σου ἐνεκρίθη·) *Εὐωδίαν Ρόδου* (καὶ σ' ἕνα δικό σου, ἂν καὶ πολὺ παλιό, θὰ παντήσω στὰ ἐρχόμενα·) *Εὐάγγελον Μπουδούρην* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· Ὀδηγὸ ἔστειλα· λυσόχαρτο τιμᾶται 4,50· ἀπὸ τὸν Δεκέμβρη ἐλπίζω νὰ γίνῃς καὶ συνδρομητής καὶ νὰ τὰ λέμε συχνά·) *Ἐγὼ* (λυσόχαρτο ἔστειλα·) *Λόρδον Βύρωνα*, *Ἴσιδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Αὐγούστου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου.

489. Λεξίγριφος

Μιὰ μάγισσα περίφημη,
Τοῦ Ἀπόλλωνα ἱέρεια
Σοῦ σχηματίζω πλέρια,
Ἂν γράψω δύο σύμφωνα.
Κι' ἕνα φωνῆεν στὸ τέλος,
Τρίτο της τοῦτο μέλος.

Ἠλέκτρα

490. Στοιχειόγριφος

Μεγαλόνησος, τῆς σβύνω
Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ μέσο.
Τόξερα πὼς κάποιο Πέρση
Βασιλέα θὰ ποτελέσω!

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

491. Μεταγραμματισμὸς

Ἀσιατικὸ βασίλειο,
Τὸ τελικό του ἀλλάζω
Περίφημο δροπέδιο
Μὲ τοῦτο παρουσιάζω.

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

492. Αἴνιγμα

Ἄτυχο βασιλόπουλο
Τὸ ἀρσενικό μου.
Ἡ ἁμαζόνα ἡ μάννα του
Τὸ θηλυκό μου.

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

493. Διπτυωτὸν

* * * * * *=Κράτος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.
* * * *
* * * * * * *=Κράτος τῆς Εὐρώπης.
* * * *
* * * * * * *=Ἄπνοια, γαλήνη.
* * * *
* * * * * * *=Τὸ κοινὸν ἱστορικὸν ὄνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

494. Ἐπιγραφὴ

Σ Κ Τ Η Α Ι
Ο Α Σ Φ Φ Ν
Λ Π Σ Ο Α Ε
Α Ε Ο Υ Ν Τ
Κ Τ Ι Ρ Υ Α
Ο Α Ν Τ Ο Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Σίφευνας (Ἄλκης Θαλασσινὸς)

495. Μισαὶ Λέξεις

τυ-ρος-νω-μὴ

Αἱ λέξεις αὗται εἶναι χωρισμέναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε τὰ συμπληρώματά των, ἑνούμενα κατὰ σειράν, νὰ ποτελέσουν μυθικὸν πρόσωπον.

Σίφευνας

496. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν νεοέλληνα ποιητήν:

1, Μεγάλη ἀσιατικὴ πρωτεύουσα· 2, Ἀρχαῖος ῥήτωρ· 3, Ἐγκλείουν τοὺς ἐγκληματίας· 4, Βασιλεὺς τῆς Περσίας· 5, Βασιλεὺς τῆς Τροίας· 6, Θηβαία βασιλόπαις· 7, Ὄρος τῆς Ἀττικῆς.

Σίφευνας

497. Μικτὸν

π-α-μτρμν-ωει-ο-λκς.

Ἠλέκτρα

498. Γρῖφος

	μα			λι
	μα	μα		λι λι
Ξ δεῖ	χαρ		γλυκὸς	λι λι
	μα	μα		λι λι λι λι
	μα			λι λι

Ἠλέκτρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 24

288. Σικυὼν (συκῆ, ὧν).— 289. Αἰακὸς (αἰ, α, Κῶς).—290. Ταῦρος σταυρός. —291. Πύρρος Πύργος.

292.
Ο
Υ Α
Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α
Α Α Μ Μ
Ν Π
Ο Α Ω Ο
Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ
Η Ι
Σ

293. ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ (ρίς, Ἱστορία, σῖτος, τιάρα, ὄφις, Φαιστός, νότος, Ἡραῖον).-294-298. Διὰ τῶν ΡΜ: *ἅρμος*, *ἁρμονία*, *Ἑρμῆς*, *Θερμός*, *ὅρμος*.—299. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ ('Η ἀνάγνωσις κατὰ στίχον κανονικῶς. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος. ΧΡυσός, Ὄνομα, ΟΥρανός, ΦΕιδίας, Ἰδομενεύς, ΟΥγγαρία). —300. Ὡς ἠδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης. — 301. *Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια*. (ἐξ ἤδη, ὄντα, ἄλλο τρία).

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ'— 453]

Διαπλασόπουλα-ες ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ Φωτογραφίες. Δ]σις: κ. Δημ. Κονιδάρη, Καλαμῶν 29 Ἀθῆναι (6).

Σπογγαλιεὺς τοῦ Αἰγαίου

[ΑΘ'— 454]

Μυστηριώδεις *Κατάκοποι*, χάρηκα πολὺ ποὺ σᾶς γνώρισα.

Μιχαὴλ Στρογκώφ

[ΑΘ'— 455]

Κλό-Κλό, *Ἀλκυονίς*, *Γαλιάνδρα* κλπ. Χαρὰ μοῦ ἀποξένησαν ἡ γνωριμία σας. Χαιρετισμοὺς στὴ θεία σας.

Μιχαὴλ Στρογκώφ

[ΑΘ' —456]

Χαιρετῶ φιλικὰ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ μὲ ὅλους-ες. Ταῦ Σῆ, δέχομαι ἀλληλογραφία. Γράφτε: Ὑποθηκοφυλακεῖο Σπάρτης διὰ ***Μαραμένο Γιασεμί***

[ΑΘ'— 457]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΣΤΕΓΗ προκηρύσσει τίμημον ΠΕΝΤΑΘΔΟΝ: ***Φιλολογικός***, ***Μικρῶν Μυστικῶν***, ***Ζωγραφικῆς***, ***Γραμματοσήμων*** (5 τοὐλάχιστον). ***Λύσεων*** (36 – 37). Συμμετοχὴ καθενὸς ἀγωνίσματος 3 δρχ. Βραβεῖα 11 ἐκλεκτότατα. Διεύθυνσις: [ΑΘ'—398].

[ΑΘ'— 458]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι τῆς Διαπλάσεως, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες. Δ]σις: *Ἴωνος 11 Ἀθῆναι.* ***Θερμὴ Πατριώτισσα***

]ΑΘ' – 459]

Εὐάγγελε *Ἀσπιώτη*, συνηντήθην μὲ τὰ γνωστὰ Διαπλασόπουλα καὶ συνεφώνησαν ἀπολύτως. ***Μιχαὴλ Στρογκώφ***

[ΑΘ'— 460]

ΖΗΤΩ συνέντευξιν μὲ προέδρους Ἀθηναϊκῶν Συλλόγων. Πρὸς συνεννόησιν *σπουδαίου* ζητήματος. Τηλεφωνήσατε εἰς 80-143. ***Μιχαὴλ Στρογκώφ***

[ΑΘ' – 461]

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀκόμη δεμένα ἀντίτυπα τῆς «ΙΟΝΙΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ» τὰ ὁποῖα ὁ κ. Μινῶτος δίδει στὰ Διαπλασόπουλα μὲ μόνο 50 δραχμές. Προσθετέες δρ. 5 ὅταν τὸ Τεῦχος πρόκειται νὰ σταλῇ ταχυδρομικῶς.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγγελίασας γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς μὲ τὶς ὁποῖες σᾶς στέλνουμε κάθε ἑβδομάδα τὸ φύλλον.

Τύποις Σεργιάδου